

ЗА УКРАЇНСЬКУ САМОСТІЙНУ СОБОРНУ ДЕРЖАВУ!
ВОЛЯ НАРОДАМ! ВОЛЯ ЛЮДИНІ!

ВІЗВОЛЮЮЩЕ
ШЛЯХ

СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНИЙ МІСЯЧНИК

1. С. Ратай..... Основні питання нашої визвольної боротьби
 2. Дамасія Отмар "Ново" в російській концесії
 3. П - в Р..... За систематичну політ-освіту
 4. Шада Г..... Кадри для суспільно-громадської праці
 5. І. І..... Кров їхня - невміруча
 6. К - ий..... Приступити практично до праці
 7. Д. Отмар..... 31 серпня 1919 року.
 8. Р. М..... Конечна потреба
 9. Б. Р. Боярич.. На одному відтинку еміграційного життя і наших завдань
 10. І. В. .... За здоровий підхід
 11. О. С..... Драбина головоломної кар'єри
 12. Н. Н..... Огляд світових подій за мин. місяць
 13. Д. С..... Чи потрібна нам політика?
 14. І. В..... За моральну вартість на чужині
 15. П. Гетьманець. О, годі, досить...
 " " Зперед - - - - з повстанських поезій
 " " У вустах моїх

З повстанських поезій

Поема Гетьманець :

— О , ГОДІ , ДОСИТЬ . —

О, годі, досить. Гріх і сором
 рабами skutими стоять.
 Метіаль дивуть знов простори,
 жорстоко крові знов горять.

Сліпі - прозрійте. Гляньте, всім
 червоно тіняться наш слід,
 а перед нами - наші суди
 і слава сонячна побід.

Давно пора покинуть найми
 й блукання таке серед тьми
 і в це метіль, в це тепле сяйво
 дороги згублені знайти.

За нами. В бурі, в хуртовині,
 марном збороти люту ніч,-
 і часний день для Батьківщини
 піднята прапором сторіч.

О, годі, досить. Гріх і сором
 рабами skutими стоять
 Метіаль дивуть знов простори,
 марвами нашими дуднять.

У П Е Р Е Д

Кай у тій заметілі гомить
 гулінь наших невборених кроків.
 Ми повстали її боронить
 від катів і тиранів жорстоких.

Буйним гуком побідних боїв
 пройдем гордо своїми степами-
 досить в муках конати її
 і на посміх дзвонять кайданами.

Нам т пер не до співів бандур,
 не до слів і зітхань у заурі,
 у тій стужі невблагань бур
 будьмо й ми невмолимі, як бурі.

Так, вперед, уперед, уперед,
 крізь хурточі вперед на вершину,
 це останній наш месницький рейд,
 це остання Голгофа України.

У В УСТАХ МОЇХ ...

У вустах моїх полум'я кличу ясного,
 в хуртовині снігів моя загублена тінь,
 дні розп'яттям спадать під ноги,
 ушам з носом підноситься димом їх біль.
 Там, позаду ливав порожкавілі туги далі,
 там, позаду - розгойдаких обріїв зах.
 І під хугу іду без загання, докору і жалю,
 тільки зваба борні морозить ув очах.
 Не один я, о, скільки йде їх перед мною,
 а позаду скільки живих людських стін.
 Крізь сніги і крізь бурі рвемося до останнього бою -
 перед нами земля розгоркулась в поклін.
 Нашіх свідів поронам сніжним не засіять,
 і локтем відрив їх не слянузо заливають,
 марно обрії хмарни чорно черніють -
 і в шквартіх ніччю не згодять.

Наша революція, як процес однорідності складеться з трьох фаз. Перша і друга - фази боротьби, третя - державного будівництва. В першій фазі приходить процес зтяжної прогресуючої підпільної боротьби. Тут приходить боротьба перш за все за душу народних мас, мобілізація й активізація їх на боці революції проти більшевизму. Підриваються позиції більшевицької системи і сили більшевицького режиму, зростає організована сила революції. В цій фазі приходить корінний конструктивний процес. Наші ідеї і програма одановує широчезні маси поневолених більшевизмом народів, визначає для них залізний зміст і форми життя у всіх ділянках, перетворюється їхню провідну ціль, мобілізує і організує боротьбу за реалізацію нашої програми. Друга фаза, як продовження першої, фаза звільнення. В ній знаходить своє завершення довгої визвольної боротьби, всі сили сконцентровуються в безпосередній відвертій боротьбі з більшевицьким режимом / і його силою / в кінцевім загальному зриві народів. Третя фаза - будівництво незалежних національних держав на місці СРСР, забезпечення їхньої незалежності, здійснення ідеї програми визвольної революції в державнім і суспільнім устрої, в змістові і побудові всього життя.

Ми живемо в першій фазі, напередодні другої. Всі сили, всі революційні дії спрямовані зараз на шлях визвольної революційної боротьби, згідно з нашою визвольною концепцією. В самій основі нашої революційної концепції лежить ідея і програма загальної визвольної боротьби всіх народів, поневолених більшевицьким імперіялізмом. Більшевизм повинен бути повалений і знищений цілковито рсуди де тільки він ганує. Російсько-більшевицький імперіялізм повинен бути знищений у всіх країнах де він їх захопив, а на місці СРСР повинні повстати незалежні національні держави в етнографічних кордонах. Обмеження визвольної боротьби кожного народу його власними кордонами, відокремлення в переведенні визвольної боротьби кожним народом зокрема, нескоординованість з боротьбою інших народів стверили б тільки вигідні позиції більшовиків, даючи їм можливість локалізувати окремі вогнища революції, використовуючи їхню особливість і перемагати один народ за другим.

Ми ставимо знак різности поміж національними революціями кожного народу і визволенням усіх погноблених більшевизмом народів. Запоруку успіху боротьби кожного народу ми визначемо тому, що вона розповсюджується на інші народи і приводить до того, що всі вони будуть переводити свою визвольну боротьбу в одній загальній скоєрликованій революційній дії. Тягар цієї боротьби буде розкладаний на всі народи. Не лише один з народів буде вогнищем революції і не тільки один - революційним елементом, а всі народи поневолені більшевизмом. Загальний антибільшевицький фронт буде охоплювати всі народи, інші маси в однековітій мірі стануть з лави активних борців. І тоді навколо режиму та його прислужників, що залишаться одинокими створиться створиться одностайний фронт всіх збройних для нього елементів і сил. Іспит з визвольної боротьби одного народу дасть також шанси визволення і другим народам. Кожна визвольна революційна боротьба одного народу, послаблює більшевизм та веде його до повалення, допомагає опірності тим визвольній боротьбі інших поневолених більшевизмом народів. Загальний антибільшевицький фронт міститься з тому, що революційні потягнення і ціле стремління всіх народів створюють одну скоєрликовану цілість, мають один загальний план і стратегію, а кожний революційний рух також спрямований і на посилення боротьби інших народів. Всі революційні активні більшевицькі елементи і сили ведуть боротьбу на кожному місці, де тільки можуть, проти кожної частки більшевицької сили. Кожний змикається в активний антибільшевицький блок і якщо не має можливості безпосередньо боротися в гаях своїх революційних сил,

то змикається в боротьбу другого союзного народу і таким чином бореться в загальному визвольному фронті, який принесе визволення для цього народу. При такому загальному фронті всіх поневолених народів, більшовики не зможуть більше локалізувати і розпорядити революційну боротьбу. Не має більше місця на його тактику придушення по черзі окремих народів та використання при цьому одного народу проти другого, користуючись ваготою народу до долі другого. Перш за все необхідно було йому /більшовикам/ створити національні протиріччя і ворожнечі, а також використання багаторічної армії для зведення революції і її поборолення. Якщо єдина і загальна боротьба буде не вилізти з кризи, якщо в світовій масі всіх народів буде розуміння, що боротьба кожного другого народу - це є загальна боротьба, тоді розпорядження і перекидання революційно-національних мас із однієї частини в іншу країни не допоможе більшовицькому режиму захопити сил революції, бо кожен може робити те саме в кожному місці. Один з сильних могутніх акторів перемоги визвольної революції народів - це погодження тієї за створення поміж союзними революційними рухами та поміж окремими особами-революціонерами всіх національностей в єдиному антимонгольському фронті. Правильна ціль цієї діяльності і боротьби АНІ на теперешній часлі - розгром більшовицької тарми народів та побудова на її руїнах самостійницьких терез вілних народів.

Наша визвольна концепція - це революційна боротьба поневолених російсько-більшовицьким імперіалізмом народів в загальному анти-більшовицькому фронті. Безперервно, постійно поглиблюючись, поширюючись та послідовний революційний рух, що здійснюється в різних формах, як суспільно-політична та повстансько-військова революційна боротьба повинна дійти до загально відкритого революційного вибуху найширших мас поневолених більшовизмом народів і цей вибух кінцево розривається з більшовицьким режимом, імперіалізмом і системою. Наша революційна стратегія опирається на тому, що поміж більшовизмом, режимом та системою, більшовицькою державою-визницею - з одного боку, та погнобленими народами, їхніми масами і кожною окремою личиною - з другого боку, існують глибокі і гострі протиріччя, котрі переколять через все життя. З них постійно зростають конфлікти, а тому існує стан незгасимої боротьби. Стратегія революції леє в серцевині тих непримиримих протиріччя і конфліктів, вона спрямована на мобілізацію й організацію революційної енергії мас, щоб скупити її та так керувати нею, щоб завдяки безперервного і систематичного руйнування позицій і сили ворога прийти до його кінцевого знищення.

Наша революційна тактика спрямована на використання і посилення всіх процесів, які послаблюють та розлагають ворога. Наша революційна дія постійно підриває сили і позиції більшовицького режиму, гальмує та ще більше робить неможливим використовувати більшовизмом народні маси, як своє звання.

Кінець єва розправа - загальний революційний вибух народів наступить тоді, коли революційна активізація найширших народних мас, погноблених СССР, дійде до такого стану, коли при ініціативному виступі - ударі революційної організованої сили проти більшовицького режиму всі маси не будуть більше його слухняним званням, а ні пасивним спостерігачем, але активно стоятимуть на сторожі революції. Таких виступів-вибухів може бути багато лоти, доки може загально-революційного вибуху не охопить маси всіх народів. Загальний вибух, як кінцева розправа з більшовизмом, може наступити і тоді, коли більшовицький режим змобілізує для своїх цілей маси та поставить їх під надмірний тиск /впр. війни/.

Ми розраховуємо на активну участь в революції всіх організованих сил та злого революційного потенціалу мас всіх народів. Наша революційна праця спрямована головним чином на те, щоб пробудити і активізувати революційну енергію всіх народів, пригноблених більшовизмом, цих природних союзників, допомагати з формування революційних сил кожного народу і мобілізувати до

боротьби всі народні маси. Створивши загальний фронт, ми будемо розсуджувати серед всіх народів світовість, що такий фронт цього лежить шлях до їхнього визволення. Ми затверджуємо віру в силу та перемогу загального визвольного фронту анти-більшевицького блоку народів. З великої розпоршеної та розбитої резолюційної енергії пригноблених більшевизмом народів ми бачимо створити одну могутню, скалярдиновану силу, зпезнену в свої непереможності, планою й згідно діючи в боротьбі.

Найважливішим в розвитку резолюції та її перемоги в загальному вибуху є наявність і для організованої революційної сили, як організатора й авангарду революції. Таким авангардом в сучасний час є АЕН. Зовнішні сили й міжнародна політична кон'юнктура можуть мати значення допоміжних сприяючих факторів, але не вирішальних. В цьому змісті ми беремо їх до уваги й використовуємо, але відкидаємо всіляку орієнтацію на сторонні сили, або зовнішню кон'юнктуру, не вважаємо її вирішальною та не пристосовуємося до неї. Відкидаємо еволюційні концепції, які розраховують на те, що ССОР під зовнішнім тиском, або під тиском внутрішніх сил буде обов'язково еволюціонізуватися, в таким чином здійсниться визволення. Більшевицький режим під тиском ззовні, або з середини може йти лише на тактичне маневрування, на тимчасові відступи, бачлячись на еволюціоні. Всякі поступлення і тактичні відступи режиму ми використовуємо для посилення революційних дій. Але визволення досягнемо тільки через резолюцію, через тотальне знищення більшевизму власними силами пригноблених ним народів.

Наш шлях до мети - Велике Визвольне Революція Народів АЕН.
/ "Набат" ч. 3-4, 1947 -48 р./

Наша революція - революція поневолених народів !
Наша революція - революція, що нищить всяку експлуатацію поневолення і рабства ! Вона здійснить гасло :

Свобода народам ! Свобода людині !

Дамазія Отмар "НОВЕ" В РОСІЙСЬКІЙ КОНЦЕПЦІЇ.

На сторінках нашої преси вже неодноразово висвітлювалось питання ставлення російської еміграції до України, української нації і національно-визвольної революційної боротьби. В залежності від диференціації московської еміграції визначилося і її відношення до українського визвольного руху та до "населення живущого на юге Росії". Є відомим, що російська еміграція, як розподіляється на "стару" і "нову". Вся "стара" еміграція, т.зв. білогвардійщина й до цього часу притримується тактики "небыло, нет і не будет" - тобто "єдія-неділімі" концепції. Але винні, коли стара еміграція поступово сходить з'яну життя живе живе привиди минулого, коли до "галасу" приходить "нова" еміграція - еволюція поглядів що до "україна кога питання" все дені "поглиблюється". Нова еміграція не тільки не заперечує існування "жиків то жителей юга Росії, гаварящих на малоруском язике", але навіть називає тих жителів власним їхнім іменем - тобто українцями. Однак справа тут не в назві, бо від цього нам ні холодно, ні жарко.

Ми й без них знаємо - хто ми є, чого ми хочемо і за що ведемо свою боротьбу. Справа тут торкається зовсім іншого, а це тих поглядів, що їх висловлює деякі прашрки "навої" російської еміграції на кардинальне вирішення "української проблеми", яка, як бачимо досить важливо нашої російської еміграції.

Коли поверхово ознайомитись з тими поглядами, то невластивістю людині здається, що нарешті російська еміграція подумалась і взяла за розум, коли не тільки що визнають українців, як націю, але навіть підкреслюють, що на території Советського Союзу живе не єдиний "советський народ", а й інші народи, що пройшли сувору большевицько-советську школу життя. Але ... Тут маємо до діла з тим "але", яке звучить в російській мові як "но"... Визначи, що після найчисленнішого російського народу виразу на другому місці стоять українці ці "яснодумці" з кіл "нової" російської еміграції розпочинають ту ж стару пісню і на ту ж стару мелодію, зафарбовуючи її новими концепціями! Ця пісенька співається про це, що ці два народи /російський і український/ найбільш споріднені між собою "настільки зв'язані і релігійно і мовою і культурою, що тяжко сказати де кінчається вплив одного, а починається вплив другого! Певно, що для російської еміграції такі кордони не можуть існувати, бо проведення цих кордонів обов'язково веде до проведення і етнографічних кордонів поміж Московщиною в Україною, що якраз і є найстрашнішим для москвітів, бо ж цим мимохіть мусить визнаватися Україна як окрема держава. Тому, співаючи про спорідненість та зв'язаність релігії, мови й культури, логічно випливає і необхідність переспіву большевицького твердження "єдиного советського економічного комплексу" всіх республік СРСР, а в тім рахунку і УРСР. Нью-Йоркське "Нове Руське Слово" прямо називає, що Московщина і Україна, взаємно зв'язані економічно в один цілий господарський організм, а тому "єдиний формою існування" Московії й України після повалення советського режиму може бути "н а й т і с н і ш а ф е д е р а ц і я"... Це якраз і є те, про що найбільше ходить Москві і що іменно "требувалось доказати в процесах розсуджень".

Хоч "Нове Руське Слово" також "в процесі прецидух розсуджень" намагалось довести якусь істотну різницю в думках і поглядах поміж "старою" в "новою" російською еміграцією, але по суті тут немає нічого нового. Коли ж читати і далі "Нове Руське Слово" то можемо зустріти якраз те чим жила і дихала стара російська еміграція. Знову ж те саме звинувачення українців в "зоологічному націоналізмі", про "підтримання і інспірацію німцями на Україні" українського визвольного руху, про переслідування серед українців "прихильників російського великодержавництва", про те, що українці ДПІ своїм ставленням наражували небезпеку репатріації на родину всіх ДПІ і т.п.

Як бачимо писакя в "Новому Руському Слові" з початку називаючи себе "українцем" та підкреслюючи про те, що в СРСР є багато інших народів, врешті докотився в своїй статті до нової злоби і ненависти в відношенні до українців і їхньої революційно-визвольної боротьби. Отже "концепція" зовсім "нова". "Визнається" український народ, як нація, підкреслюється існування української культури, мови і т.п.; а далі пропагується необхідність "федерації" і "економічно-цілого комплексу". Цілком по большевицькому, які теж признають культуру, мову, націю, творять УРСР... але - в комплексі СРСР. Отже "національна по формі, соціалістическая по содержанию". Так і тут у "Новому Руському Слові" - "національна - по формі, єдино-неділимая - по содержанию".

Таке "нове концепція" російської еміграція розрахована зловити на гачок різних "самоотвержених малоросов" і впрягти їх до велико-державного федеративного воза імперіалістичної Росії. Ми це добре усвідомлюємо, а тому не б'ємо "молодчики" з московського федералістичного тинкулятора не пробували ґрунт для своєї "нової концепції" чи в Америці, чи в Канаді, чи в Англії - зорога свого ми зламаскуємо.

П.-в.Р.

ЗА СИСТЕМАТИЧНУ ПОЛІТОСВІТУ.

"Український націоналіст є все готовий! Він є воюючим Українською Революційною Армією. Він бореться на великому, всеобіймаючому фронті Української Національної Революції, віддаючи всі свої сили і готовий кожною хвилиною віддати своє життя. Український націоналіст є все в повній бойовій готовності.

Він є активний і підприємчивий, це значить, що він бореться всіми силами, використовуючи всі можливості, кожною хвилиною для добра Великої Справи - Української Національної Революції. Він не знає безділля. В нього за думкою і словом йде чин, мов за блискавкою грим. Во життя - це рух, боротьба, а спокій - застій і холодна смерть. Кожну ідею, організацію чи людину оцінюється по ділах, а не словах. Пасивність - це прикмета рабства. Пасивності раба протиставляє творчу ініціативу й напружену ективність борця-провідника".

Ми боремося за Самостійну Соборну Українську Державу, за українську ідею. Це наша мета, до якої прямуємо і будемо прямувати, бо інакше ми зійдемо на манівці, а наша теорія - це теорія опертя на власні сили нашого народу і на сили поневодених та загрозованих імперіалізмом народів. Лише свій народ, своя нація, гарантує досягнення всіх намічених цілей, якщо вони є істотно народні, не розходяться з інтересами народу, не суперечать нації. Але, що б йти з народом, треба вірити в його сили і покладати на нього певну надію. Треба вивчити в деталях його міць. Так є в рідному краю, так є і на еміграції. Нарешті треба зміти організувати звесь комплекс складних, іноді суперечних між собою народних сил і спрямувати їх в одно русло могутим потоком.

В цьому запорука нашої перемоги і тому ми мусимо бути політично озброєні і політично освічені. Але цю освіту ми ніколи не здобудемо доривочністю і несистематичністю. Планово-поступовою систематичністю власної політосвіти ми будемо підніматись з одного щабля на другий, все вищий. Тут немає якихсь обмежень і кордонів. Політичний ріст є завжди пов'язаний з ростом суспільних відносин людства, політичної думки, ростом техніки, культури, з ростом всього людського поступу. Особливо гостро стоїть питання політосвіти низових членів нашої організації. Ми мусимо це питання не тільки зрушити з мертвого стану, але і виявити всі ті здібні, цінні і активні сили, що нині перебувають в низах в абсолютному спокої пасивно.

Вся політосвіта, як ми вже підкреслювали, мусить бути однією з кінцевих ділянок нашої праці. Її потрібно розбудовувати звесь час систематично, по певному плану пристосовувачись до сучасних життєвих умов і розміщення людей. Тут треба подумати не лише методи, якими переводити політосвіту, але й опрацювати необхідний інструктаж, підготовку лекторів/там де потрібно/, усталити певні окремі одиниці обсягу матеріалу для опрацювання, терміни та кількість пройденого матеріалу. Це праця величезна і до неї треба неохідно звязати психологію зумовлено, рішуче й уміло, прикладаючи всі свої здібності й уміння. Праця - величезна, відповідальна й зимає дуже багато сил й ініціативи. Політична освіта це праця постійна і від неї ніхто не має права ухилятися чи відмовляти, або ігнорувати, бо лише вона допоможе поширити політичний розум і світогляд, розвине логічність і послідовність політичного мислення, викристалізує нашу ідею, прирчить людей до публичних виступів, розв'язали обґрунтованих дискусій і спокійних доповідей та перемоніальних аргументів і т.п.

Нині ця справа на часі і ми впевнені в успіхові цієї великої, відповідальної і постійної роботи.

Чапа Г.

КАДРИ ДЛЯ СУСП.-ГРОМ. ПРАЦІ !

Життя на чужині поставило нас, як політичну еміграцію перед тяжким іспитом: чи ми є дисциплінована національна спільнота та який ми, як еміграція бездержавного народу маємо морально-духовний рівень.

Цей іспит ми досі теж витримали задовільно. Але ми не згодні вдоволені нашими досягненнями в сусп.-громад. діяльн. свого життя. З погляду української національно-громадської справи ми ставимо для себе більш вимоги. Але далша неше сусп.-гром. праця не може виконуватись від випадку до випадку, вона не може бути непослідовною і безплановою. В своїй праці вся українська спільнота мусить дотримуватись певних засад, послідовності і плановості, чіткого розмежування компетенцій, пильності роботи, періодичних звітів, інструкцій, схем, звітності тощо. Без цих елементарних принципів всяка наша праця засуджена на невдачі. Певно, що серед нашого суспільства знайдуться окремі одиниці, які скажуть: - " для чого це все? Ми перебуваємо на чужині тимчасово. Ось буде війна, чи по тем - і ми повернемося на батьківщину." Ці аргументи і розмови не є абсолютно обґрунтовані, переконливі та зовсім безпідставні. Ми мусимо триматися засад: працюй так, якби ти мав завтра вмерти, в разі з тим так, якби мавось тут ще 100-літ жити. Самі сподівання на війну й пеніку нічого нам не дали досі. Ядром оті сподівання та слабкий ідейно-політичний національний світогляд і не можуть розв'язати капітальної проблеми кадрів сусп.-гром. праці - людей охочих до цієї суспільної праці. Але люди у нас такі є, лише їх потрібно відшукати. Коли революційна боротьба є найкращим іспитом для справжніх політичних провідників народу - то суспільно-громадська праця на еміграції сьогодні з нашим іспитом ідейності і витривалості суспільних працівників на чужині. Все суспільні провідники та й вся еміграція переживається немов кризь сито. Гірший елемент відходить, а залишається лише здібний, ідейний, ліпший елемент - тобто зерно. Щоправда в цій відваженні велика частина еміграції бере приклад з нашої еміграційної інтелігенції, яку, часто не розбираючись у таких тонкостях як часте протиріччя освіти й характеру - провідного верств. Але наявність інтелігенції ще не розв'язує питання недолучу людей до праці.

Ми часто "ламаємо собі голову" над тим, де взяти людей до праці, та ще до такої, за яку не "платять", та яку потрібно виконувати в часі вільні від фізичної праці, на лавках чи на фабриках. Тут ми не можемо ніяк прикиритися з тією думкою, що в тім чи іншій таборі, готелі чи гуртожитку немає ідейних людей. Ми вважаємо за провідну одиницю не лише людину з середньою чи вищою освітою, в кожного громадянина, який має досвід в цій праці, незаперечний розум, організаційний хист, передусім такт у співжитті з усіма громадянами й керуванні ними. Крім того певно, що такі якості як чесність, безкорисність та посвта своїй праці для загальної національно-української справи є невідомими. Такі одиниці нам потрібно відшукати в загальній українській спільноті і поручити їм ту чи іншу ділянку сусп.-гром. праці. Такі люди, що завжди стоять гідно в обороні загальної національно-громадської справи та зокрема йому довіреної-спроможні пірвати та повести за собою на праці й боротьби весь загаль. Тільки таких людей послухають і наслідуватимуть їх всі, що мають добру, але слабу волю до систематичної праці і витривалості. Приклад завжди потягне до наслідування. А таких людей які дають приклад і таких, які будуть ці позитивні приклади наслідувати ми маємо в великій кількості. Ним може бути кожний емігрант-українець. Певно, що виявлення кадрів для нашої сусп.-гром. праці не всі болячки в цій галузі вже розв'язується. Ми маємо ще багато інших недотягнень і болячок. Найголовніше наша думка й бажання - це повернутись на рідні землі. Тут деякі всі свої надії покладають на те, що сподіються в скорому часі війни, або ще якоїсь іншої "надзвичайної" катастрофи. Зрозуміло, ніхто з нас не всілі визначити термін перебування нас на чужині,

чи початок війни, або іншої "катаклізми". Кожний з нас розуміє суттєвий напружений стан в політичному світі. Кожний бачить ту велику безладну прірву, що наступила між світом реакції і тоталізму і світом демократії. Кожний знає, що розв'язке мусить наступити. Але час, коли це буде - ми не можемо визначити. Ми мусимо самі себе сповнити вірою у власні сили, а тим самим у невідмінний поворот на Рідній Землі й остаточно справедливу розв'язку нашої української проблеми, бо за це є гарантом наша власна резолюційно-визвольна боротьба. Цю віру у власні сили ми можемо дати лише розгорненням широкої пляшової суспільно-громадської та культ.-освітньої праці без огляду на невпевне завтра.

Зокрема таку віру вселяють в нас і в усьо українську еміграційну спільноту врочисті святкування національних риволвин, відчитання рефератів, художні імпрези, належна організація праці бібліотек, прикраса культ.-освітніх домівок, художнє голосне читання, національно-політичні доповіді, улаштування курсів, вечірніх шкіл, семіосвітніх гуртків і т.п. Цю роботу потрібно розподіляти на всю спільноту згідно сили і здібностей кожного. Така робота вітима всіх українців в сусп.-гром. життя та буде найбільшим відпочинком по фізичній щоденній праці, а крім того стане могутнім ланком проти нудьги, пліток, картярства, п'яцтва, розперзаності і т.д. Отже разом з тим кожний буде відчувати внутрішнє здоволення, морально улашкетовується та вінесе нолу виконавчо-освідомлювчу працю та національну українську свідомість. Про всю сусп.-гром. та культ.-освітню працю потрібно широко інформувати всю спільноту на загальних зборах чи сходинах, в також у пресі, бесідах і т.д. Громада не мусить замикатися у скералущі, але повинна навчитись широко гляіти на світ, знати категоріями громади, суспільства, державности.

На сьогодні основа наша робота в сусп.-гром. чівянці - це навчати і національно освідомлювати мало виробленого емігранта та кріпити віру в нашу українську справу, в нашу революційно-визвольну боротьбу і в неопитну її перемогу.

В цій праці ми не мусимо бути пасивними, інертними і невпевними, а актив сміливими, ризикованими, наполегливими коробриями. Праця не буде сама виконуватись, а люди не рухаться з місця до неї, цю працю вони набувають в процесі виконання праці. Отже визначаючи людей і окремі одиниці, керівники суспільно-громадської та культурно-освітньої праці повинні сміливіше висловити людям з еміграційної спільноти, поручати їм різні відтинки праці та допомагати їм прикладом, наставленням, порадом, екзактами. Ми маємо дуже вертисні одиниці з загальної маси, але ми їх не зміємо ще відшукувати.

І коли ми поставимось з більшою увагою до нашої сусп.-громадської праці, ми не лише знову складемо іспит дисциплінованости та свідомости, як еміграційна спільнота, але переступимо з вишого щабля на ще вищий. Не плазунство і гнучкість хребта, а наша власна моральна вертиссть, наша духовна сила, праця і боротьба зробляе нам опінію і торує нашій справі корогу до позитивної її полугоди та викликае пошану до нас серед чужинацького світу. Боротьба і віра у незламність нашої святої ідеї приведе до перемоги нашої Батьківщини - України, що вимагае від нас допомоги в її боротьбі на закордонному відтинку.

Нашою працею прислунаймо для нашої політичної програми всіх українців, на свідість і допомогу Краєві, охороняймо їх перед несподіванками ворожих інтриг і ворожого свідчення, плакаймо з них чистоту моралі і ясність національної думки.

I. Г.

КРОВ ІХНЯ - НЕВМІРЩА.

Історія нашої революційної боротьби за Самостійну Соборну Українську Державу на своїх сторінках золотими буквами іменами безсмертних лідерів, що життя своє зложили на полі слави в обраній рідній батьківщині - Україні, за визволення її з-під ворожого ярма. Німими свідками змагу української нації за власну державність і волю є могили краєвих синів України, які розкидані по всій Україні і по всьому світові. Кров борців за нашу справедливість кличе кожного з нас продовжувати святе діло до його повного завершення, до кінцевої перемоги над ворогами слави й волі України.

Наша історія віддає честь всім нашим провідним мушкетерам, як також і тим безіменним, що загинули лицерями в нерівній, жорстокій боротьбі з різними окупантами українських земель.

Новітні часи нашої історії яскраво відзеркалюють, що український народ не припиняє далі визвольної боротьби, але продовжує її зовсім час у важких умовах окупації, незалежно від того, хто окупує Україну - чи реакційна Польща, чи комуністична більшовицька Росія, чи гітлерівське Німеччина. Українське самостійницьке гасло, яке розлилось в дзвіному нашому минулому, після нашої програмої в 1920-21 рр. переходить в підпілля, в тем безупинно росте і стає нахненням для широких українських мас.

СВУ, УВО-ОУН і УПА ведуть українську визвольну боротьбу спираючись на власні сили народу. Здавлена всіма окупантами України ідея 30-го червня 1941 р. маніфестує себе перед цілим світом в проголошенні української державності. Організація Українських Націоналістів Революціонерів, на перекір німцям і більшовикам, приступила з участю широких українських мас до державного будівництва на всій українській землі. Німецький окупант негайно ж виступив проти української державності терористичних актів і ОУН, як самостійницький рух українського народу, вступив у нову фазу визвольної боротьби, цим разом проти німецького окупанта. Розпочинається широка підпільна революційна боротьба, яка зближує українські маси докола самостійницької ідеї, панує серця і душі народу та доходить до найдавших закутин української землі. Завдяки жертвенній праці і боротьбі українських революціонерів-самостійників, ідея державності починає діяти в конкретних формах: наперекір пасивного спротиву, в часі збройної самооборони в малих боях в підпіллі, а в кінці рух самооборони перетворюється у велике збройне повстання, яке організується УПАрмією, єдиною в світі армією, створену нечувеними зусиллями поневоленого народу.

Організація Українських Націоналістів та її провідні керівники складають величезні жертви. Німці, зорентувавшись в методах української визвольної боротьби, розпочинають вести нищівну війну по всій Україні. Їм служать та допомагають агенти НКВД, які під різними псевдонімами і під зміненними прізвищами зайняли місця чи то в німецьких установах на Україні, чи то в самому гестапо.

Почесна листа жертв українського самостійницького руху і членів ОУН нараховує тисячі прізвищ. Більшовики й німці мобілізували за т.зв. Похідними Групами, які через «вє фронті», /німецький і більшовицький/ протиралися якнайдалше на схід, щоб стати в допомогу народові в боротьбі на «вє фронті». Тисячі борців вмирали за українську державу, вмирали здебільшого як невідомі герої на широких землях України, їх імям було «сини і дочки України - матері». Скупі вєні про їх життя і діяльність приходили до нас. Ми мало знаємо про їхню героїчну боротьбу. Але ми не можемо молчаливо обходити річницю їхньої героїської смерті, які історія золотими буквами вписує на своїх сторінках. Одним з таких визначних легендарних постатей борця-революціонера був Дмитро Мирон - Орлик, що дня 25 липня 1942 р. загинув від куль гестапо на вулицях Києва. Дмитро Мирон Орлик - один із провідних організаторів і публицистів самостійницького руху, Красний Провідник і органі-

запор Київшини. Жив у Львові нелегально. Ніхто не знає ні його прізвища, ні його походження. Але вістка про смерть цієї "високої ростом, гарної людини"; що пролова кілька місяців зуміла знайти дорогу майже до кожної української хати, та від двадцяти кількох років зберігався під терором НКВД, український самостійницький дух, разнеслася ще того самого дня. Лікар-українець на банітарній станції хоче ще рятувати йому життя. Та прошите кількома кулями тіло не вилержує; серце замовкає на завжди... Гестапівські поспіаки забрали тіло, щоб неспотайки викинути.

Та дух Мирона-Орлика залишився серед українського народу, в українській столиці. І коли кілька тижнів пізніше на тих же вулицях Києва гинуть від українських куль два перших урядовці гестапо, в самому народі, без інформації його з боку ОУН, передавалось від одного до другого: "Це за Орлика, за святу людину!".

Покійний працював над великою працею про розвій української політичної думки до найновіших часів. Але ця праця загинула разом з ним. У вирі сучасної боротьби Мирона-Орлик знаходив час і на таку працю. Він відгребував і студіював в Києві політичну думку України за часів більшовицької окупації.

Але не зважаючи на німецько-більшовицький терор, не зважаючи на пекельні репресії, знущання й шибениці - український самостійницький революційний рух не припиняється. Проти німецько-більшовицького спротиву розповсюджується на весь Край і охоплює весь український народ цілковито. Він розпочався на заклик ОУН невиконувати заряджень німців, не давати херців Німеччині, сировини, робочої сили - а закінчився збройним народним рухом. В літку 1942 р. заходами резолюційно-самостійницької ОУН були зорганізовані на північно-західних землях України окремі військові відділи для збройної боротьби проти німецьких окупантів і більшовицьких диверсантів. В зимку 1942-43 р.р. їх зєднано і реорганізовано під загальною назвою "Українська Повстанська Армія" - УПА - Київч. Політичний провід в УПА здійснює ОУН через свою зорганізовану сітку, політичних виховників, а очолює все це член Проводу ОУН Ростислав-Волошин-Павленко, а Головним Командантом УПА стає його вірний друг і революціонер-націоналіст - Клим Савур /Охри/. Про Ростислава-Волошина-Павленка не маємо майже ніяких відомостей про його життя й революційну боротьбу. Але це була глибоко-ідейна людина. Людина високої ерудиції, що поза революційною боротьбою за Українську Самостійну Соборну Державу інякше життя влашувати неможливи. Як основоположник УПА, Член Проводу і член УГВР Ростислав-Волошин-Павленко загинув смертю лицаря в боротьбі проти більшовиків 22.8.1944 р. Клим Савур загинув 12.2.1945 р.

В цьому році спавнилось шість років від дня славної смерти Мирона-Орлика та чотири роки від героїської загибелі Ростислава-Волошина-Павленка. Але кров їх засвідчила про немигучість української державницької ідеї. Через них український народ через ствердиз, як і тепер стверджує кров'ю героїв - воїнів УПА, во він сміло прямує до остаточної мети: Самостійна Соборна Українська Держава. Героїчний змаг УПА і всього українського народу, за волю і свободу української нації, за досягнення й завершення нашої найвищої мети - Вільне самостійна Україна - буде найкращим втнком на могилах Героїв!

Вічна пам'ять полеглим борцям!

СЛАВА ГЕРОЯМ!

Ми є кожночасно готові прийняти активну участь в Резолюційно-Визвольній боротьбі Українського Народу за УСД!

К-М

ПРИСТУПІТЬ ПРАКТИЧНО ДО ПРАЦІ

За останні два роки, українська еміграція на островах Англії значно зростає. З 2 до 3 тисяч "старої еміграції", нині українців є декільке десятків тисяч. Стало українське колонія на цьому терені поступово зростає чи одно з перших місць серед нової еміграції. Для українського громадського життя є тут відомим явищем те, що українці розпоршені по всій Англії, а значна частина їх перебуває в таборах з іншими емігрантами, як наприклад білорусами, прибалтійцями та балканськими народами. Велика частина українців працює і живе в окремих фермерів разом з поляками, німцями, мадярами, італійцями. Українці всюди проявляють себе, як активні, ініціативні, рухливі, творчі нація і перші започатковують та проводять суспільно-громадську й культурно-освітню працю. Явище це дуже позитивне, але воно досить складне. Наш контакт з народами, поневоленими більшовиками повинен охоплювати не лише суспільно-громадське чи культурно-освітнє життя, але і в першу чергу життя політичне, інформаційно-освітнє, на відтинку АБН, з аспекту Великої Визвольної Революції Народів. Поєднання громадського, культурно-освітнього та політично-інформаційного життя і революційно-визвольної боротьби народів АБН в одну цілість, піднесе наше життя в Англії на вищий ступінь його розвитку. Тут маємо зустрітись з питанням: "Як конкретно розпочати цю працю?" Для цього є безліч можливостей. Мешкання українців в одних бараках з іншими національностями, чи в одних таборах, або навіть в таборах, поряд розташованих, дає для такої праці велику нагоду. Можна з початку відвідати якийсь барак чи табір з метою сусідства, знайомства з побутом і умовами, розпочати живу товариську бесіду про працю, життя в Англії, в таборах ДП в Німеччині, поділитись, яке було життя в рідних краях тих народів, розказати їм про життя на Україні в підсвітських умовах і т.д. Така бесіда і живий обмін думок принесуть багато користі співбесідникам та ближче познайомлять одного з другим. Далше запросити чужинців до себе в табір, барак, а коли це в бараках, то до ліжка і знова розпочинати дружню бесіду, поступово і повільно спрямовуючи її в необхідному для нас напрямі. Тут знайомити з ідеями АБН, Великої Визвольної Революції, про визвольну боротьбу України, УПА, про підпільні рухи поневолених народів, наші завдання, як спільно революційного фронту і т.д. Ми цілком впевнені, що поступово наше робота почне поширюватись і охоплювати все ширші маси чужинців на цьому терені. Ми тут навели лише один конкретний приклад як потрібно розпочинати нашу роботу серед чужинців. Памятаймо, що сама робота не буде виконуватись. В кожній ситуації, чи в яких умовах можна віднайти методи, засоби й шляхи роботи. Незнання мови не може служити перешкодою, бо більшість прибалтійських народів володіють російською мовою і коли до них говорити по українськи, прекрасно розуміють співбесідника. Краще було б, коли наша бесіда провадилася б на нашій рідній мові, або на мові того чи іншого чужинецького народу. Але це неперешкодою, коли ті і другі розуміють якусь другу мову. В нашому житті ми маємо спостерігати досить прикре явище, а це ми, українці, в розмовах з чужинцями чомусь обов'язково вживаємо іншої мови. Ця звичка відноситься не до англіїців, італійців, чи німців, а в більшості до тих народів, які добре розуміють нашу мову, наприклад: серби, чехи, поляки, росіяни, білоруси, словаки. Ці народи, в розмовах з українцями стисло і твердо тримаються своєї мови, а ми, чомусь обов'язково переходимо в розмові на їхню. Коли ті народи говорять до нас своєю рідною мовою,

а цим уже вимагають щоб ми їх розуміли, то чому ми не можемо вимогати того самого від них? В нашому житті серед чужинців ми не можемо ствердити, що народи поневолені більшовиками дуже зацікавлені Українцями, і визвольною боротьбою, революційно-бolshevik діями УПА і т. ін. В одному з таборів латиші, кубанці й естонці в своїй бесіді прямо і відверто заявляють, що доки не буде створена Українська Самостійна Держава-ніякі підсоветські народи не будуть в стані визволитися з під ярма більшовизму та створити свої власні національні держави. Тоді від нас самих залежить розпочати, підсилити і повести нашу роботу на відтинку АІН серед природних союзників України.

Нашої роботи серед чужинців на відтинку АБН непочетий край. Нехай вона буде дрібна, й незначна, але вона завжди принесе користь нашій визвольній боротьбі і зміцнить дружній-єдиний фронт поневолених більшовизмом народів.

Отмар Д.

31-го серпня 1919 року.

Перша світова війна, а за нею революційна боротьба всіх поневолених народів не власне національно-державне відродження шукали своєї розв'язки на Сході, особливо на українських землях, створюючи там дуже ускладнену та складну ситуацію. В основі подій, їхній розгін й темп та вся революційно-визвольна боротьба українського народу в часи перших визвольних змагань /1917-21рр/ значною мірою залежали від тієї ситуації, що створилася в ті часи на Україні. Але наша національно-визвольна боротьба тих часів має в своїй історії події такої великої ваги, що не пригадати те перш ніж уваги та прохлудити лише них ми не можемо. Слідом з таких подій - це похід українських армій на Київ - Одесу в 1919 р. і здобуття ними 31-8-1919 р. столиці України - м. Києва.

Галицьке Армія /УГА/, що тоді воювала проти одного з ворогів України - поляків, енергійно йшла вперед і гнала їх по всьому фронті. Наріш рішучо підтримував УГА і з глибокою самопожертвою шав до її рядів. З цей час надніпрянська армія за 2-3 тижні розбила червону більшовицьку зброю й звільнила від них великі українські простори та м. інше цілком опанувала Полілля. Поляки з переляку перед успіхами УГА та Надніпрянської Армії, змушені були просити про припинення bolshevik акцій. Але УГА не прийняла умов завшечня зброї, про що поляки репетували на весь світ. Користуючись з толченням та виснаженням УГА, як такої відсутністю у неї боєприпасів та одержуючи величезну матеріальну допомогу від антанти, польське військо, поповнившись значними силами, тисне на УГА, яке розпочинає свій відворот. Але УГА вирішує об'єднатися з братерською Надніпрянською Армією і спільно з нею, бити ворогів України. Ідея Соборності миття жила в душі кожного українця.

Начальна Команда Галицької Армії дня 4.7.1919 р. телеграфічно сповіщає Надніпрянську Армію, що вона переходить Збруч і вступає в боєві дії на широких землях України проти московсько-більшовицького зоруга.

Таким способом "вільно-вільничий" Збруч, що ділять простори України на дві частини, втриває все "значиння" і перестав бути таким кордоном. Надніпрянська Армія негайно в зв'язок рішення: "Вітати перехід Галицької Армії за Збруч і всіма засобами ми полегшити їй цей важний історичний крок." Д- Галицької Армії

пересилається 5.7. телеграма, у якій між іншим говориться: "Українська Наддніпрянська Армія та її Головна Команда приймає до себе Українську Галицьку Армію, як братню, і всім їй допоможе ще в її силах".

Від тепер обидві Українські Армії спрямовують всі свої зусилля, щоб якнайскорше поєднатися, не припиняючи кривавих боїв проти українських ворогів. Ці часи були одні з найліпших у збройній боротьбі перших визвольних змагань.

З Заходу через Збруч прямує регулярна 50 тис. Галицька Армія.

З Півдня по Копайгороді 14.3. приходять повстанча група отамана Ю.Тютюнника з складом 3.500 чоловік. Вона пройшла 1000 км. із боями в варшавському напрямі.

Так само, майже з усіх районів Правобережжя й Київщини та Чернігівщини, подають допомогу повстанці - отамани, відмовляючись від своїх попередішніх помилок, короткочасно - амбіційних поступовань.

Таким чином, у Кам'янці 14-16 липня 1919 р. відбувається великої ваги історична подія:

Українські Армії об'єднуються в одну, під командуванням одного команданта, та створюється єдина збройна-революційна українська сила.

Реалізуючи свій план боротьби проти ворогів України обидві Українські Армії першим своїм завданням ставлять, як перший етап - звільнити Правобережжя і оволодіти столицею України Києвом, яка перебуває в руках червоних.

Розширивши площі дій військових дій і підготувавши передумови для генерального наступу обидві Армії протягом 20-ти днів переводять біз скучу офензиву і здобувають великі перемоги.

Політика й економічна ситуація того часу вимагали обов'язково очистити все Правобережжя від ворога - оволодіти Києвом та Одесою. Армії Соборної України конче потрібно було створити змогу для організування та налагодження спокон і державної праці на цьому великому терені, щоб поліпшити не тільки тяжкий матеріальний стан Армії, але й щоб оволодіти Києвом, досягти значних політичних наслідків. Вага Києва - "матері Городів руських" для української справи зрозуміла без жодних коментарів.

Звільнення Києва від ворога при головній і безпосередній участі Галицької Армії мало першорядне значення, бо через столицю Соборної України - Київ - вели шляхи до Львова й до ідеї соборності.

Ворог, розбитий під Фастовом і Білою Церквою, відходить на украплену позицію 15 км. на південний захід від Києва, приблизно на лінії Боярка - Білгородка. Тут большевики намагаються поставити опір нашому наступові. На Дніпрі червоні мають свою панцирну флоту, яка дає їм рухливу резерву і загрожує на праві крило Української Армії, що наступає на Київ.

Але здержати переможного наступу Української Армії, що зобачила власними очима золоті верхи Київ, ніякий ворог не зспроможі: 30.8 центральна група по впертому бою в районі Білгородка проломилась ворожу позицію і біля 8-ї години вечере здобула Київ. Ворог потерпів важкі втрати. Багато полонених дісталось до наших рук. Здобича не підлягає обчисленню.

31.8.1919 р. в столиці України - Києві урочисто вступають боєві частини Української Армії. Вражіння від здобуття Києва серед наших військ і суспільства - надзвичайне. Об'єднанні Українські Армії власною кров'ю визволили Київ від нашого відвільного ворога Москви. В цей же ж час Українські Збройні сили в районі Вапнярки оточили й розторжили 45-у червону дивізію й бригаду 47-ї большевицької дивізії.

Рештки ж південної большевицької групи /58-ма та бригада 47-ї дивізії втіряються від шляхів відвороту. Отже завдання, яке поклялось на Українську Армію було успішно виконане спираючись виключно на свої власні, українські сили, без жодної чужої

допомоги.

Героїчна боротьба Українських Збройних Сил велася зі зміни ними успіхами і часами насирала драматичних форм. Але фанатична відданість справі, жертвенність, хоробрість, менаврове і оперативне зручність та віра в справедливості нашої державницької ідеї творили з Надніпрянської і Галицької Армії непереможну силу. Прорив нашої армією большевицького фронту в червні 1919 р., Проскурівська операція, Похід обеліжних армій на Київ - Одесу, довготривала боротьба УГА за Львів, блискуча Чортківська офензива, Зимовий Похід та інше - це низка світлих перемог української визвольної боротьби від ворожої окупації.

Героїзм, зовзятість, жертвенність, що їх викезало українське воїнство та революціонери-самостійники, кров і кости, що ними вони засіяли родючі степи України, є тим ґрунтом, на якому зростає нове покоління борців-революціонерів, що під прапорами України й нині ведуть боротьбу за Україну аж до переможного кінця.

Р.М.

КОНЕЧНА ПОТРЕБА.

Діяльність Тов. "Просвіта" серед українського народу під займаншинами різних ворожих держав здобула собі загальне призначення і пошану всього українського суспільства. "Просвіта" - це найбільш поширена і найбільше заслужена українське установа яка проводила свою працю, але і за кордоном. Не було ні одного закутка на землі, де були в більшому скупченні українці, щоб там не існувала "Просвіта". Крім етнографічних українських земель, майже у всіх державах Європи, в Півн. і Півд. Америках, на Стрім і Зелених Клинці - всюди об'єднувалися українці до змагу за краще завтра українського народу в одну велику родину, в тав "Просвіта". Вона стала символом праці, культури і активності, стала найбільшою нашою культурною твердинею і найкращим вартівим українського духа.

Завданням "Просвіти" було завжди підносити національну культуру українського народу у всіх його верствах і напрямках життя. Плакаючи громадянські чесноти серед своїх членів і виховуючи їх на свідомих громадян, "Просвіта" впливала їм почуття національної єдності і обов'язку супроти свого народу, підносила рівень освіти і допомагала підноситися з економічного упадку, дбавчи про добробут своїх членів, про збагачення країни, в якій вони жили. Понад 3 тисячі тав "Просвіта" з понад мільйонном членів з краю, сотні тисяч книжок по читальнях, мільяни тисяч власних домів, сотки хорів, аматорських гуртків, тисячі кооперативів, кооперативних кас, банків, "Кружок Рідної Школи" і "Сільського Господаря", тав "Відраження", станиць "Маслосоюзу" і спортивних тав "Сокола" - це кількадесятирічні матеріальні надбання, які говорять самі за себе. Та ще більші надбання має "Просвіта" в ділянці духа. Нині не має ні одного українця, який не знав би хто він і які його завдання. Національна свідомість та організаційна підготованість має українського народу допомогти створити різні класи національного життя, пізнати свої національні цілі і стати на шлях до їх досягнення. Наші вороги уважали "Просвіту" за розсадник зло, за осередок злочину та зради, за небезпачу "організацію" і її поборювали та знищили всілякими засобами. Просвітнянські діячі часто ставали перед судом і їх засудувано на різні тяжкі кари.

Внаслідок війни матеріальне "Просвіта" у Львові і ціла сітка її читальень є знищена. Знищено понад сімдесятлітні її економічні надбання - але не нікому не вдалося знищити її ідей та традицій, а невпеки - вони постійно кришталізують, як в краю, так і серед нашої еміграції та будуть спрямовувати наш народ на

"дорогу правди", хоронячи його національну індивідуальність та самостійницьку думку.

Колі б'ємо добре для нашої громади - то мусимо для неї жертвувати і працювати, а не нарікати, скершитись, чи надіятись на чужу поміч, бо тим ми не досягнемо нічого. Шукаймо поміч тільки в нас самих. Тільки єдність, солідарність, сильна воля і віра в свої сили дають нам успіх. Лише тоді, коли зуміємо скупити всі свої сили і засоби в одне русло, зможемо досягти добитися. Тому не повинно бути ні одного табору, ні одної місцевості на терені Великої Британії, де живе гурток українців, без т-ва "Просвіта" і не повинно бути ні одного українця, який не був би її членом.

Візьмім собі за приклад наших земляків полонених, які в невідрадних умовах полону в Італії, пам'ятаючи світлі традиції "Просвіти" на Рідних Землях і в рні її кличем, заснували своє т-во "Просвіта" ще в м.к. 1946 р. В таборі Рімінті, з метою проводити просвітнянську роботу на чужині серед мас українського земляцтва.

Ставлячись ясно до своєї діяльності, т-во укладавало різні імпрези, а його активні члени зачитували реферати на різні актуальні теми, головне з історії України. Це, що в коротці не було ні одного альфабета в цілому таборі - виключно заслуга "Просвіти". З хвилинов переїзду до Англії "Просвіта" віновила свою діяльність і в нових умовах життя, при шаленій фізичній праці її членів, продовжує свою роботу. Кожен табір полонених може похвалитися своїм хором, своєю бібліотекою, а подекуди і територіальним гуртком. Всі національні свята вшановуються актеміями, відчитуються низку рефератів. Майже кожен таборовик є членом "Просвіти", о гордий з того і обелнується під стягом "Просвіти" до рішального і остаточного бою за права свого народу, за свою незалежну державу.

"Просвіта" на терені Вел. Британії зизилая з переїздом полонених з Рімінті. Вона провадить культурно-освітню працю, яку і веде СУВ, який являється українською громадянською організацією затвердженою владою. СУВ має дуже багато зв'язань і обов'язків. Організування всього українського життя, матеріальна і правна допомога, спілка, репрезентація перед чужинцями, захист, громадська та культ.-освітня праця - це широке поле діяльності СУВу, а в культ.-освітній ділянці праці "Просвіта" став йому до помічі. Тому що члени "Просвіти" є рівночасно і членами СУВу, то таким чином т-во "Просвіта" не творить окремої самостійної організації. "Просвіта" не є також культ.-освітньою рефературою СУВу; а широким аполітичним /понадпартійним/ т-верством, що до своїх зав залучує всіх українців від високоосвітчених до "найменшого брата", які по своїм здібностям працюють і виявляють себе на полі культ.-освітньої праці.

Кожна наша "Просвіта", що діє нині у Вел. Британії, - це огнище культури й освіти, в якій обелнується все свідоме громадянство, щоб спільними силами змагатися за кращу долю нашого народу. Теперішні відносини та взагалі сумне наше положення ставлять перед "Просвітою", що фактично є найактивнішою частиною відділів СУВу на низах, домагання єднати в її рядах, а цим самим в рядах СУВу якнайширші круги нашого громадянства. "Просвіти" на еміграції припадає тепер особлива й важна ролля, в якій треба не лише скриплювати нашу культурну ацію, але також зберігати та хоронити національну індивідуальність цілої нашої спільноти на еміграції, хоронувати її престиж та абароняти честь нашого народу. Організація й розбудова "Просвіти" по всіх українських таборах у Вел. Британії, розгортання якнайширшої культ.-освітньої праці в вільний від праці час, улаштування розважових та спортових імпрез, улаження бібліотек та читальниць, відчитування рефератів, організування різних самосвітних гуртків при обов'язковій участі молоді й земляцтва - це наш зав хвилі, це найпечливіша потреба дня. Всі як один ставаймо в ряди

НА ОДНОМУ ВІДТІНЬКУ ЕМІГРАЦІЙНОГО ЖИТТЯ І НАШИХ ЗАВДАНЬ

Документальний

Загальний стан місцевої української еміграції, можна поділити на три групи. Перша з них, охоплює всіх тих що перебувають на цьому терені тільки хвилово і стараються виїхати до дальших заморських країв. Хоч між ними є різні активні одиниці, однак з огляду на тимчасовий характер їхнього перебування на цьому терені, вони не включаються до місцевої активної суспільно-громадської праці. Особливо тим особам, СУБ зобов'язаний помагати у всіх стараннях зв'язаних з виїздом за океан.

Друга група, різної численності-зادумує остати тут і шукає передовсім за матеріальними засобами, які мали б їм забезпечити особисте життя. Переважно ті люди є в постійній погоні за наживом, вони глухі і сліпі на все що довкола них діється і всяке суспільно-громадське життя є для них тягаром тембільшого по воно вимагає від них відмови їх праці і матеріальних пожиттів. Вони вічно нарікають на всіх і вся та уникать сповнення своїх національних і громадських обов'язків. До них можна зачислити малосвідомих, едеморалізованих емігрантських життів - одиниць, які завжди стараються відократись із української спільноти, допускаються часто найбільш аморальних вчинків.

Третя - найбільша і основна частина місцевого українського громадянства, вважає свій побут тільки тимчасовим та живе бажанням і надією на поворот до Рідного Краю. Основною їх ціллю є, перетривати цей час як до хвилі зміни політичної ситуації, яка уможливить їм поворот на звільнені від окупантів Рідні Землі. Але вони різно потребують постійного відвідування віри і надії, потребують якогось роду злиху по ведо освітлення мети. Бо тільки одна спільна ціль, творить з розпорошеної української еміграції новозародку національну спільноту. На континенті, під час перебування по таборах ДП-стів, українські біженці були майже в постійному зближенні до всіх подій що відбувались за залізною заслоною, передовсім на Землях України. Там існувала чітка, нерозривна духовна зв'язь між ними, а осталими в Краю родинами, братами й сестрами, їх електизувала кожна вістка про Визвольну боротьбу по її ведо до сьогодні УНА і підпільні кадри ОУН. Так родились різні акції і маніфестації, до яких українські біженці декларували свою солідарність з українським народом в Краю.

З чим стрізулась циміліканайцять-тистна маса українського робітництва по приїхала сюди? ... З лайкою, жагасами і агітацією проти людей які завжди піддержували духовне і моральне зближення до рідного народу в Краю. Партійна боротьба, задо так посудкує нашу українську еміграцію на континенті, місцеві "політичні ділячі" ніколи не доводила загаль до такого стану і таких всевластних диктаторських амбіцій поодиноких осіб, як це має місце на цьому терені. В постійній акції проти "партій" по наділі є акцією проти самостійницького елементу, з якої сілої емігрантської побутовани, в атмосфері недовіри по чого складають місцеві "ділячі" передовсім до новоприїкої інтелігенції /щоб часом це побули... багаторівні / - почав витворюватись небезпечний стан місцевого громадянства. В українській суспільній і національній житті в терені стає чимраз більше поглиблюється порожнеча і безмістовність, слабкі одиниці піддаються завірі і кидавим впливам еміграційного життя. Все сьогодні видно пер і наслідки, люди починають жити самі для себе, поростає зумата вимогами цілої української спільноти до якої і самі належать, та починається моральний занепад. Байжудність до всего, до участі в організованій суспільній культурно-освітній житті, гора в часті, п'яність, лайка, різні непродуктивні, невідповідні повалонні сарказми українського і чужого середовища, в небажній о, брех почуття самовідповідальності і національної солідарності - стає чимраз більше покутов проблемою життя українського громадянства на терені Англії. І якщо на початку цього не зраділа, то якими самитами нас місцево громадянство, серед якого наші обов'язком є пропагувати і виконувати українське питання...

Щоб розвезарвати місцево громадянство, ведеться така позакулісова акція аспіровання різно "високопоставленими" особами, щоб ділати по резульатах на цьому терені українців на "категорії". Очевидно що

також досі методи поділу українського суспільства на "східників", "західників", "православних" і "грекокатоликів" не завадили і не гальмували успіхів, для тих же з певним наміром роздувають ворожого, та намагаються почуття соборності українського народу. Мабудь в попередній, виразив це політ місцевих українців на категорії, особливо "рішників", "ДП-отів" і "коопусяків". Першим приділено "чашизм", другим закидається... відсутність в боротьбі за українську державу, /тому що не служили в жадній армії/, а третім закидається "василуцький поляк". Про це вже писалося в попереднім числі "В.С.", можливо однак це раз підкреслити, що такі спроби розподілу на "категорії" треба рішучо поборювати і паямувати, витягати на "донко світло" всіх тих "діячів" які при допомозі царського нима непорозуміння, стараються держати себе на поверхні українського громадського життя.

Ми досі уникали в нашому журналі статей, які порушували б потреби і недотягнення місцевого українського життя, ми відповідали мовчазкою на всі інтени і провокації по їх доконували певні особи, зручно відвертаючи поміз укр. громадянством. Але недозволимо ніколи і нікому наругувати доброї опінії і чести української співпраці, не можемо рівно безчинно праглядатися, диктаторській роботі певних осіб перетворити суспільно-громадську установу в особисту інституцію. Це відноситься і до СУБ-у. Діяльність суспільно-громадської установи не полягає тільки на намаганнях залорудувати таке число членів, що забезпечувало б матеріальне удервання Централі. В рамках СУБ-у повинні організуватися всі перебуваючі на цьому терені українці і українки і СУБ як суспільно-громадська установа мусить слугувати в'євому українському громадянству, у його дорадчих, правних, суспільно-громадських, культурно-освітніх і інших потребах. Для цього треба мобілізувати всі кадри місцевої української інтелігенції, якій однак треба в першу чергу вийти на зустріч з поміччю влаштуватися їм так, щоб вони мали рівно змогу взяти участь в суспільно-громадській праці на користь в'єго місцевого українського суспільства. Не можна руководитися політичними поглядами, і від них узалежнювати опіку і ставлення до даних осіб, бо СУБ не партія а суспільно-громадська установа злорудуваною зусиллями і контом в'єго укр. громадянства без огляду на його політичні переконання. Для суспільно-громадських установ, всякі політичні партії мають таку партію, яку вони виробили собі в громадських кругах і відношення до них не може бути диктоване з гори львими, які посідаючи провідні місця в даній установі, використовують своє становище для поборювання своїх політичних протівників.

Прям. коли в СУБ-і працює кілька людей партійного переконання, це зовсім нормальним явищем, але коли певна група / м. / використовує СУБ для своїх партійних цілей, збивючи адреси СУБ-у для висилки своєї партійної літератури, колюпортує і поширює партійні відзнаки викривляючи при цьому національний герб і прапори України і т. п. то це ніяк не відповідає характерові суспільно-громадської установи. Це приносить не тільки велику шкоду для самої установи, але зводить її діяльність на манівці та дає змогу певним олігархам узурпувати свою владу над громадянством, позбавляючи його можливості злорудові контакти. З другої сторони позбавляє можливості багатьом здібним повним енергії силам, посв'ятитися громадській праці та загальним українським справам. От хочби такий приклад; кілька новоприїзжих знайомих українських журналістів-письменників, зустріли від певних осіб поведаних відповідальні становища в місцевій суспільній установі, вороже наставлення, бо хтось поінформував про них що вони співпрацювали з... бандерівцями. Як дивно не звучить цей факт, однак як бачимо опінія українського громадянства є для докого и вистарчаточ, вона повстає поза кулісами, при допомозі навінтування і нарад одностумців. А в цейже самий час, однією місцевою газеткою "У.Д." торпять на великий брак чашових журналістичних сил, які могла б приєв'ятити належні статті громадським і загально-українським справам, та виселили "У.Д." з її примітивного одностороннього становища. Защо бачимо в "У.Д." так торпінні на нічм необновані статейки, як нап. "Голос крові і совісті" не трудно повірити що їх містять орган СУБ, а автором є якийсь поклад... громадянством на відповідальне становище. Ми розглядали негативні прояви серед українського місцевого громадянства, які з певною рішучістю як можна створдати, є більшими чи меншими злишками, які повстають неконечно з вина і причин самого громадянства. Якісь безпідставно автор статті "Голос крові і совісті" /? / до позе назвою, змістом вказує що в самого автора збракко якраз совісті у відношенні до місцевого українського громадянства.

...іг підтримувати так понижувати місцеву українську еміграцію? Старатись "навіяти" свої статті "патріотизмом" автор облянжує українське громадянство до якої на континенті "в безчинності по таворах набувалося політикувати" а приїхавши сюди не сповняє своїх обов'язків і вводить українській справі. Чи автор на правду вважає українське громадянство за таку темну масу, яка не знає чого вона хоче і чого сюди приїхала?... Яким цинізмом є творження автора, до в життя місцевого українського суспільства поровазати вбільшості негативні прояви. Якщо на думку автора, в значній більшості українське громадянство в невідповідний спосіб поводить та вводить українській справі, то кого тоді зачисляє до тої "примірної" меншості - чи не себе і своїх прихильників? Так не висловлювались до про нас на віть чужинці, тому зрозуміла річ що такі наклапи образуть гідність місцевого громадянства, яке в жаднім випадку нічим не заслугоє собі на такі "компліменти" якими обдарував його автор статті. Обозначивши місцево українське суспільство, автор порушив дуже небезпечну для себе сторінку, він зовсім голословно посудає його за доносів, наклапи і т.п. Ми запитали автора отверто і прямо: де коли і хто з чесних українців і українок, без огляду нащо до якої партії вони не належалиб" намагались перомогти свого противника" за поміччю доносів чи наклапів скерованих до місцевої влади"?.. Таких фактів автор не подав, але своєю голословністю кажда образу загально і це змушує нас "помогти" авторові в наведенні таких фактів. Поза виїмками різних провокацій пороких агентур, наклапи, донощитва і т.п. не виходила з українських кругів в терені, однак в життя місцевої української еміграції, подібні доноси мали своє місце, от хочби в поборюванні української преси. Це відноситься передовсім, до підлах доносів на В-во "Основа" і Редакцій "Українського Ключа" який кодавню поростав виходити. Серед загально громадянства, поширювано різні сплетні, що часопис цей комуністичний, нелегальний, партизанський, партійний, заборонений читати в Англії і т. д. До місцевих властей вплинуло цілий ряд доносів, на редакцій і поодиноких осіб. Доноси такі йшли до внутрішнього і військового міністерства, включно з органами безпеки. Наприклад, наводимо дословний переклад "обіжника" зсланого до англійських командантів таборів, яким інформування про українське життя говоряться: "с баганим комуністичи з тої нагоди донести до Вшого відома по і ний український часопис, який повидно повидився в Лондоні під назвою "Український Ключ". Числа цього часопису лео отомано 7. Високому брві і на і зауваги і опінія вно пісавні зводило до Жорж-Олівіє/Мін. Закоордонних Справ/ як і до Вел-Олівіє/Мін. Війни/. Тому що це ново видання є особливого політичного характеру, в навій скромній опінії не поручається його поширення поміж укр. подорожниками/воїсками укр. Дивізії - Р.Е./ "Український Ключ" є виданням "Основою" ...-дальше слідше адрес Редакції і друкарні. - прим. авт.

Всі особи мають до діла з цим названим зурвалом, який повидився на сьоні, с нам добре знаві і необхідні інформаци є подані про них до відвідних тим заінтересованих чинників".

Ось якими обіжниками "інформується" англійців про українське життя, і автором таких і подібних обіжників був власно автор статтей "Голос крові і совісти". З яким наміром подано "необхідні інформаци" про лю крові і совісти". З яким наміром подано "необхідні інформаци" про лю крові і совісти" до "відповідних тим заінтересованих чинників" - не треба погодуватись... однак на частя по не діялось в поліційній країні, де використовує всі доноси і наклапи, але у вільній демократичній державі до доносів "уко. Ключа" на українців не дали сподіваного огляднення цілої автора доносів. Таких прикладів/показується на факти і матеріяли/ можна навести багато більше, але д шукати доносчиків по роблять наклапи, може найкраще сказати автор статтей "Голос крові і совіста" які читача, вноситься зрадиня до не свіжа зображ "патріотичні та" провокація. Сем разом автор кинув визов українському громадянству, та" провалує йому до "забула кровя як тавора була" збже сам до ког

Українське громадянство.
 По мисю на цоті цов статтей, викликати недовдоволення до СУВ-у, ми вже не раз давали-докази, що для нас існує СУВ як суспільна організація, яку ми хотілики всьди ч.що підтримуємо, але докладасмо всіх зусиль щоб наложноії розбудувати. В понятті інтересів місцевого громадянства і української справи, для нас не існують ті одиниці які користуються становищем в суспільній установі водуть акцій проти нас. Ми вірамо ся здорові поглядом українського громадянства, амусять застановитися всім тах, які це сьогодні поза власні власні аспірації і амбіції, не хотять бачити дійсності за яку ніхто иншай тільки вона поносить відповідальність.

ЗА ЗДОРОВИЙ ПІДХІД

Пова справов внутрішньої консолідації всіх українських політич-
ска, найбільше місце в нашій українській пресі, займає скіпа за подіями
всіх умовах Москвою народів, в спільному протибільшовицькому
фронті. Тенденції створення спільного визвольного фронту в боротьбі за
вільні держави всіх народів на їх етнотериторіях, поєднання
всіх в один, та нахочуть свій вплив в різних пропозиційних концепціях
створення федерацій східних і середньо-Європейських народів.

Крім з одної сторони, у висліді другої імперіалістичної війни і бо-
ротьби поневолених народів з окупантами з власної держави, при вкладі
всіх стачань і захватів українських революційних визвольних сил, створено
союзом з поневоленими народами Східної Європи - Антибільшовицький Блок
Дідів/АБД/, то одна з другої сторони, з найближчим сусідом України - Поль-
шею, досі не знайдено спільної мови, що об'єднала б оба народи в спіль-
ному протиімперіалістичному фронті.

Здоровий політичний розум, вказує, що український і польський наро-
ди, в сьогоднішній ситуації, повинні зукати спільного порозуміння, щоб
баронити себе спільними силами проти імперіалістичних зазіхань чорво-
ної Москви. Однак, так неслухаємо цього до про колючість польсько-україн-
ської співпраці, розписується сьогодні польська і українська преса.

Польські і українські публіцисти, своїми статтями на сторінках преси
стваряють злисту відповнення в польсько-українських відносинах, на за-
гал є це явище позитивним, до новий промінь надії на налаштування добрих
сусідських відносин між поляками і українцями. Так, можна висловитись
про детерміні виследи польсько-українських дискусій, що ведуться на
сторінках преси. Але загляньмо до нутра кабінетів польських політиків,
які сидять не тільки пляма будучої Польні але вже напорід визначають
її кордони, то тоїно тоді побачимо якор не даром і дволичнов є укра-
їнсько-польська дискусія і до вона немає задних реальних підстав на
успіха. Шукаючи компромісу, хоч відкидаємо польські концепції, які вва-
жаємо за вияв їх імперіалістичних стремлень, однак завжди підчеркуємо
дальшу можливість польсько-українського порозуміння. Українська сторона
вже дискусій ствердо, і шире, може надто шире, немає в нас задних
жних замірів які гроемляб майбутності польського народу, взагалі не вва-
ляємо тенденцій до поневолення будьякого сусіднього україні народу, і до
нас польській стороні гваранції, до добрі сусідські взаєми в Україні
будуть для неї запороков миру і державності, та охоронять її перед ево-
туальною загрозом східного чи західного сусіда, тобто Москви і Шимочав

Однак завжди інші заміри і цілі бачимо не тільки в польських полі-
тиків, але і рівнож і в публіцистів, які хоч підчеркують про потребу по-
льсько-української співпраці, однак одночасно насталоливо шукають сла-
бих місць в українській публіцистиці, щоб "аргументами" доказувати
"ломальковість" української політичної лінії. Часто цитують виїмки стат-
тей українських публіцистів, коментуючи їх у викривленому світлі та
стваряють українські концепції підпорядкувати своїм концепціям "між-
мор'я" - твору "велико-простісної Польні".

Слідкуючи за перебігом дискусій, на теми польсько-української спів-
праці, можна ствердити, що створення "федерацій" чи "близьків" для ст-
льної боротьби з комуністичнов Москвою, для польської сторони є пре-
клично важкою доцільним тільки в такій формі, в якій вони роба-
тимуть всі заходи щоб загарбати наново Західні Землі України.
Обстоювання своїх історичних прав до "красув виходних" узасадню-
ть рівночасно їх життєвою вартістю для іоновання "Річпосполитої",
і тільки на цьому тлі коментується польсько-українсько порозуміння.

Не потребуємо узасаднювати зі своєї сторони, наших прав до земел
Західної України, в яких не має мови про Самостійну Соборну Украї-
нську Державу. Може нам менше, як полякам ходять о їх багатства чи рідко
експлуатацій, однак немає місця на будьякий компроміс з поляками, якого
жествав було б поневолення українського народу на Західних
Землях. Українська оцінка стачу і гідності соборності українського на-
роду, ніколи не погодиться з тим, щоб "подарувати" частину своїх матір-
них земел, польській державі для забезпечення її імперіалістичного по-
стату. Сьогодні, дух "федералізму" стачить навіть серед нас українців
більше "модні" і нерідко прескають нас націоналістичний рух, та нахо-
дять вияв в різних концепціях творення федерацій східних і середньо-
європейських народів. Очевидно, що всі проповідування української сторо-
нов, концепції "федералізму", так довго є нежизнівими, як довго не тор-
кають суверенності українського народу і не відсувають в тінь.

розглядаючи різні концепції українського націоналізму. Як різноманітні побудовані т.з. "другорядних фронтів", в тім напрямку наших теоретичних ісповідань з Польськими, однак це не зніжить повноти значення цього "другорядного фронту" Ми повинні подолати жорстоку реакцію посиленої акції поляків, серед чужинців і польського громадянства, обстоюючи свої "права" до Західньо-українських Земель. З польської сторони, справа т.з. ними "кресув виходних" набирає чимраз більшого значіння і сили, та час від часу, доходить до найвишого ступеня реакційної горлячки, як це звичайно проявляється в імперіалістичних попутчиків, які не мають відваги погодитися з дійсністю. "Зв'язок Зем Виходних" продукує для польського суспільства патріотичний зв'язок, і в конклавіі голосить, майже "сліпо боротьбу" за "одзиєсканє Зем Виходних". Це само підкреслює "Польське Страніцтво Народове", і це само виносить в своїх революціях, недавно відбутій конгрес "польські" в Америці. Вачимо, що над здоровим польським політичним розумом, надальше горює, реакційний патріотизм, діячів "розданих" на "кресах виходних" які досі не не відбулися "тевскіоти" за безправно ними загарбленими українськими землями, полишеними там "чильварками", теплими поселями та цілих осель колоністів, що творились і багатіли колом зубоїлого українського населення.

З другої сторони, очевидно не вкладає небагатьом польським публіцистам змальовувати нові "концепції" щоб заспокоїти неодну невелику частину українську "душу". Стаття написана польським поміркованим автором в похвальному тоні українській справі, часто репрезентує не більше як голос самого автора, а передовсім розчислена на це, що заманить якогосьбудь українського публіциста, який "дійде" до висновку, що польсько-українське порозуміння будуватиметься на правдивих і здорових засадах і тим самим успокоюватиме українське громадянство.

Але прислухаймося, до збірного голосу польської еміграції, значить на тих теренах де вона чується слабша, але на тих - де вона зосереджує всі свої сили, на закінчення свого політичного становища за кордоном. Вачимо, що не тільки пресою, звіздами, резолюціями, але і різними меморіялами до урядів західніх держав, передовсім Америки, домагаються негайного "звороту", "польських зем виходних" та вкінчення їх з поворотом до польської держави. Цяпр. на терені В. Британії, влаштовують цілий ряд різних відчитів для англійського суспільства, присвячених польським "правам" і культурній традиції на "Земях Виходних". Інформують світ, про велику заповідану ім "кравду" встановлену т. з. "Лінії Керзона".

В цій самій час, українців "заспокоюють" по мовляв, і так не існує самостійна Українська Держава, а підтримування нами "Лінії Керзона" виходить сьогодні тільки на користь советам. Одини самі не користають із власного розуму, яким користують нам, займаючи вже від сьогодні становище до "Лінії Керзона", хоч ясно що приналежність ЗУЗ до Польщі не змінить положення і Польща як і советська Україна, надальше творитиме тільки складову частину російської червоної імперії.

В цьому полягає трагедія польсько-українських відносин. Польська політична верхівка, одурманена давними шкотовськими імперіалістичними стремліннями, навіть в умовах більшовицької дійсності нічого не змінилася. Вона це не всіма думати здоровим політичним розумом, який вказує на факт, що йдеться сьогодні не про ідеї створення Польщі від моря до моря", але осаме буття народу і майбутнє існування Польщі як незалежної Держави.

Становище польських політиків, не вносить жадної ревізії, з кінця війни будучих "агліанських уній", гадлячих, чи варшавських договорів. Одиним цілю, яка вказує ім на konieczність співпраці із якими поволованими народами, це є тільки зукання нових засобів які могли б допомогти еволютуйній можливості, в часі побудови Європи, пошарати кордони Польщі, котром само тих народів не загворімо узяти їх поді збу військовій силі.

Повстає мимоволі питання; чи можна в такій реакційній атмосфері побрязкування набольшов і пудомих кількох "публіцистичних сазіок", зукати спільної мови польсько-українського порозуміння, чи на ділі є можливість маскуванням, приготуванням польського суспільства до того світу, до більш практичних засобів, що дадуть можливість розвинути і закінчити свої "історичні права" на ЗУЗ. Чи хочемо розвинути, наскільки сьогодні є реальні, набудуни давньох польськов шкотовських, ідеї, сьогоднішніх польських "заглоб" - але хочемо чи не хотімо, факти змушують нас більш серйозно вимагати з поляків тривалих підстав польсько-українського порозуміння, якщо не хочемо щоб в недалекому майбутньому українсько-польські "заскусі" закінчувалися фізичною силою та кровавою боротьбою обох народів, що мав би увінчатися перемогою сильнішого.

Чи потрібна нам політика?

Ві часу до часу, з'являється голоси - поклики: не потрібно нам "політики". - О рони розділять, під політикою - головною політикою, яка стосується до привертання в єдиної самостійної України. Так у політику вважають вони за непотрібну в теперішню пору. Чому?

Перший аргумент звучить: "політика" не приносить жодного нічого" і відомо "закони України", так до часто "математично" можна довести, що така політика руйнівна для народу. А крім того, за таких "норозважливих" політиків "розплятають всі", загаль... - До с... тійного в так аргументах? Мало чого. Воля боротьба вимагає жертв і математично ніхто наперед не передкаже, чи якесь повстання властяться чи ні. Колиб люди так роздумували XVII віці, то напевно не прийшли до повстання Хмельницького і відірвання України від Польщі. Во і справді: скільки було жертв. І Гуля, і Остриця, і Наливайко, і скільки ан их здійшала повстання, так пох? За повстання, мовляв, тамів загаль і положення не поліпшувалося... Так власно думали і наші гетьмані. Але на ім і Кисіля, визначила історія почесно місце. І який пігмоями в наші історії є вони в порівнанні з "лицарями асбурду", з Хмельницьким, Богунном, Бовносом і иними великими постаттями того віку. - Напевно так само, як Бабарба або Кисіль, роздумували до пізній. Й "розважлив" Іскра і Кочубей. Але до значать їх постаті в порівнанні з постаття гетьмана Макоши або Овляка? Очевидно - така політика призводить до розливу крові, до розпіння. Але коли їх нема, та чи мирний загаль користує болей з мирного життя, наприклад в СССР? Чи там не гинуть мільона навіть в часах повного миру?

Другий аргумент, що політиком має кермувати "холодний розум" а не емоції якими кермується сторонами крайної політики. Це не слушно. І розумом і емоціями кермується і одні і другі. Лале з той різницею, що "крайні" кермується емоціями емоціями, горінням боротьби за правду проти зла, тоді як сторонами "холодного розуму" досить часто кермується такими емоціями, як амсіаль або Кочубей. - Чи тільки емоції мають кермувати політиком? Ні, повинен кермувати розум, але підмогою завжди є ті чи инкі емоції.

Третій аргумент - стоить в тісній зв'язку з поспулятом "збереження нації". Кажуть, що "важкий наріл", а не держава. Наріл все - державна справа державна. А потім додають "коли наріл має своє культуру". Треба щоб на перше місце поставили життя народу, як найпершої і найбільшої вартості... Чи це зовсім вірно? - Певно, по не наріл для держава, а держава для народу. Але наріл, по не має своєї держави, окремо чи пізніше ствартить своє культуру і своє національно. Я; коротко - повстання бути народом, либ стана плем'ям, галузкою якоїсь чужої нації. Візначно він і дальше існуватиме, але це все не буде окремих наріл. Іншими словами: без власної держави ніяк не можна зберегти існуючий народ. Лале до забувають сторонами "холодного розуму". Забувають до відмовки на даль ай плян боротьбу за власку державність, самі копають домовину для народу. Дбачи лале про фізичне збереження народу, виходячи "дослід хмельних синів" на службі иним і тоді все ніякий "смуний момент" не обсерг тих Я; мів у "козаків Галайців".

Люди "холодного розуму" жалеть "жлати", "організуватися" а у "відповідний момент зватися до діла". Але з якраз це і роблять активні протавники теранії. різниця тільки в оцінці "відповідного моменту", бо для сторонами "холодного розуму" цей момент буде лише тоді, коли хтось наперед, "математично" довед, що акція має забезпечений успіх...

Чи - значить - треба виправдувати волю акцію, волю "емоціоналізм"?... Ні. Бувають ситуації, коли яко, до кожна акція засуджена на владчу. Во "хосен" від акції буває різної натур: матеріальної чи духовної. Під тим останнім оглядом якась акція може і роздаться, і друга і третя... Але всі вони становлять ланцюх наростаючої сили, яка остаточно змоте протавника. Лале є один небезпечний момент, сполучений з оведяційними акціями, коли наріл бореться за своє національно. Я; за своє існування, за державність - момент, небезпечний сторонами "холодного розуму". Це м о м е н т і з о л о г і ч н а й. Кожна акція мусть бути окремона іскривою ідеєю, без якої вона, хочби фізично і вдалась, буде засуджена на владчу.

Кажуть: не підготовлятися до боротьби за державу треба на еміграції, а "піддержувати своє життя", шкати лале культуру і життя, но думати про політику; а "тоді деперва наша праця завкають благодібно на всі цілої української справи"... Так, але завкають від того, яка буде праця. Коли ми будемо лале інформувати чужинців про наші свідочні обиди, пісні і винувка, то така праця ніяк не завкають багато

на українській справі. Чужинці увалатимуть нас за східно-європейських чужої мови, цікавих і мальовничих, але ми знаємо з європейської західниці як поведінка фігура з якою чисельності протаргані і правталь.

Хто думає, що лише на часто зультурній праці злягають всі, нехай тільки не займається. Але нехай не думає, що він є одним з провідників нації. Нехай не осуджує тих, що займаються політикою.

Во політика, це передовсім досвід про те, яким способом так устроїти суспільне життя народу, щоб він вставив в страшний боротьбі довкола. А кожний крок до цього - це збудування власної державності. От про це "політику" й будуть завали діяти люди, які не знав вірили в будівництво свого народу, і в Україні і на еміграції.

I. B.

За моральну вагтість на чужині

Якраз тепер переживаємо період, консолідації українських політичних сил на еміграції, до спільної боротьби і акції за Самостійну українську державу. Основною цілю всіх українців в Краї і за кордоном, є здобути Україні державність, яка одинока дасть укр. народові змогу розвинути своє життя в усіх ділянках, та забезпечить йому волю і буття. Тому завсім ясно, що і українці поза межами Рідної землі, зобов'язані свій моральний і духовий розвиток, своє праць і чини - спираючись в одному напрямкові, що веде до визволення Батьківщини.

Ходить головню про моральні обов'язки, моральні поступовання, що мусять увійти в основу наших поглядів, стремлень і чинів. Ми бачимо як хорого платили і платять, наші брати, сестри і батьки за добре ім'я і честь укр. народу. Це ставить нас, у відношенні до них і історії - в обов'язки сповнявання великих почесних обов'язків на закордонних теренах. - Український народ, на Рідних Землях, не розбивається на групи чи партії, він з'явля в спільній боротьбі за волю, виключаючи різні наміри йому окупантами - духові чи територіальні розмежування. В круті фронтних дій, в огні рідних сіл і міст, під воркіт літаків і танків, кинув найбільш пробоеве гасло, на якому повинен творитися вільний світ: "Воля народам - воля людям." Хоч досі не вдалось досягнути і закріпити основної цілі, за яку ми боремось і окладаємо жертви - боротьба триває далше і клич: "Дуля народам, воля людині" - динамічною силою охоплює повсюдні червоно Московою народи. В цьому наш перемога, символічна від перемоги насилля і чобота наїзника.

Можно гордіти, що український народ хоч недержавний, але за час гітлерівсько-сталинської війни, задержав завсім окрему політичну лінію і власними силами створив славу УНА, яка стала, не тільки його збройним прапиром, але здобула йому повне право стояти в авангарді боротьби поволоних народів, проти насилля і поновлення їх диктатурою Кремля.

Для нас, що находимось за кордоном, центром зосередження нашої уваги, діяльності і праці, може бути тільки Краї. Для нас мусять бути святами тільки ті Ідеї, за які терплять і кровавиться український народ по сьогоднішній день. Не дуката нам шлях доріг які для особистих амбіцій чи користей були б нам вигідніші але спільно приймаючи тих шляхом яким приймає цілий укр. народ на Рідних Землях. Ми не можемо відмовуватися від визвольної боротьби яка ведеться в Краї, про що ніхто не сміє забувати, бо ми не є добровільною еміграцією. На чужині ми не прийшли дороблятися маєтків чи шукати вигідного життя. Наше перебування на чужині становить тільки певний етап боротьби, яку веде цілий український народ, тут на чужині - це тільки малая вістка фронту на якому нас доля поставила... Моральний обов'язок укр. еміграції, ставить нас передовсім на етичні інт ресів українського народу, вмале використовувати догідні хвилі для оборони його позних нашої держави, вимале використовувати догідні хвилі для оборони його позних нашої держави, вимале використовувати догідні хвилі для оборони його позних нашої держави.

В кінцевій часті визвольної боротьби, український народ в Краї і за кордоном, мусять спільно притупити до заборонних визвольних змагань, бо тільки це дасть заперуку перемоги над окупантами та здійснить наші сподівані бажання; поворот у бік Самостійну Соборну Українську Державу.

На ша с а л а - в усіх поволоних народах які прагнуть свобода.
 На ша с а л а - в нашіх землях, нашірний революційний Ідеї Свобода. Ша р і т ь і і - ведіть і і - до перемоги.

ДРАВИЦА ГОЛОВОЛОМНОЇ КАР'ЄРИ

Він завітав до моєї кімнати несподівано, коли я, розмовляючи сам з собою, бігав, скакав, як малюнька дитина, по її подаруваних дивовижно забавку. Мій гість звався Семен Заїдний — велетень з широким татарським обличчям, — і цей велетень Семен Заїдний пильно дивився на мене, не знавши до діється зі мною. Він, виріючи з цікавості, не зводив з мене погляду, спитав храпливим басом, до сів йому в горлі від надміру сміху:

"Що сталося, Василь?" — спитав він. "Що сталося? Розвесели мене з дорогами..."

Я декілька разів плеснув свого партійного друга по плечі, свого земляка і друга, по гасачці по Німеччині, час від часу приїжджав до мене, із захоплено сказав:

"Я наловив від успіху", сказав я. "Від успіху Сергія Бувалого — мого найкращого приятеля. Навряд ти нічого не знаєш? Але ти тільки гасачці по Німеччині... У нас — революція. Ні, не могу. Це треба розповісти епітетку. Він — герой... Він найкращий... Він уже стоїть на п'єдесталі."

Семен Заїдний нетерпеливо махнув рукою.

"Не агітуй", сказав він. "Давай забаву... Забаву, мій політичний друже..."

"Добре" сказав я. "Я розповім тобі з початку й до кінця і коли ти вислухаєш мене, ти схилиш перед ним голову. Так. Але це страшна таємниця. Слухай її і тримай уста на колодці. Це його таємниця. Я розповідав її лише тобі. І коли я розповідав, то крім нього, мене, а тепер тебе, ніхто її не знаємо. Сергій Бувалий з собою не випустить, бо на цьому кінчиться його кар'єра. Я також, бо з його кар'єрою кінчиться моя, його найкращого приятеля. Якщо повідається світ, то вина за виявлення таємниці ляже на тебе, — це ясно, як полудень на бомбовому шкві, — лише на одного тебе, і тоді я буду свідком твоєї туги..."

Так. Наш знаменитий журналіст Сергій Бувалий створив собі головоломку кар'єру. Як? Ого. Для цього треба мати голову з опуклим чолом, — клянуся бородав Алаха. — Якоюсь він сказав мені, що його чоло подібно на Сократова... Вундербар. Але не совайся, я починаю..."

Він став на першій шабелі головоломної кар'єри це в Юр'єві, втиснувшись до підпільної організації. Це було тоді, як за ним по-звір'ячому польовали гестапівці. Коли він втиснувся, то сказав:

"Ми мусимо", сказав він, "творити партизанські загони."

"Ці загони вже створені", відповів заступник Провідника, бо Провідник сидів в'язні.

Мій найкращий приятель не лаяв за словами до кимоні й тому сказав так, а не інакше:

"Ми мусимо творити партизанські полки", сказав він. "Не полки, а дивізії, які б громади одних і других і визволяли Україку."

"Чудово", сказав заступник Провідника. "Допомагайте нам творити полки і дивізії"...

Мій найкращий приятель відразу став на обидві ноги, його колеги, що стояли не глибоко, втягли його в усі таємниці підпільного руху. Йому, напр., говорили: "Так і так... Як по чому?". "Чудово", казав він. Його стали поважати: "Це найкращий" і доручали йому важливі справи, і, доручаючи, висували. Ці пахучі квіти затьмарили його честовість. Він піддер голову, намагавчись підвестися на один шабелі вше...

Коли він хотів підвестися зупо, заступник Провідника, — це було ввечері й на небі горіла зорі, — сказав йому:

"Українські партизани", сказав він, "висловляли свої полки координувати своїх полків і дивізій дії. З їх доброї волі постане коаліційний політичний центр. До нього ввели вас і доручили вам скласти політичну програму."

"Натурально", сказав Сергій Бувалий. "Я складу програму"...

Мій найкращий приятель сказав це з ідлі, але заступник Провідника цієї ідлі не помітив, бо він не був психолог — цей заступник Провідника. А можливо... Ні. Нехай мені відітнуть носа, якщо він не сидів по уха в клопоті, і йому натурально, було не до того, як хто каже...

Але... Не будемо лукати в соняшній день електричної лампочки. Мій найкращий приятель сказав так, а не інакше, бо мав десять раций, під якими я підписувався обома руками. Він сказав з ідлі, бо йому — душі й розумові підпільного руху — наносил образи.

Що є пак. Кому по-твоєму треба було бути провідником центру політично-гарту відгалабми без вочері. А заступник Провідника підпільного руху мав повно черво і цього як бачиш, не вгадав... Одне слово - мого найкращого друга образили і він, натурально, мусів сказати а ідди, але програму, повна річ, почав складати, бо відмовитись, - о, він був мудрий за Сократа. - відмовитись в ту пору Йому було не вигідно...

Саме тоді підпільний рух під вітром ситуації посувався в Карпати. Цей вітер захопив своє хвилев мене і мого найкращого приятеля. Він плав за течєю, бо пласти проти течії не міг. Для цього треба було мати корабель, а в нього була лише дуга губка. Інакше казучи, в оам, по нм він міг відитовхнутись від берега, був я, а одного слова для великого плавання було не досить...

Тим часом між скоєними й лісом піднявся температура. Ми опинилися між комуністами й нацистами. Можна було з хвилини на хвилини впасти в котел і зваритися. Соли можна було впасти і зваритися, мій найкращий приятель раптом змінив ситуацію і сказав: "Тут мене замінить кожен, а де мого втрати не замінить ніхто." Так він сказав до мене й незабаром став пород заступником Провідника.

"Ситуація чудова", сказав він. "Ми ростемо. На обрії на вогні, а вло пожежа. Ми мусимо якнайшвидше пустити в рух програму. "Натурально", сказав заступник Провідника. "Все залежить від В. с. - й кручуйте."

"Це так, але опортивність дії кидас мене з місця на місце і я не можу зберодитись"...

"...аєте рецію", сказав подумавши заступник Провідника. "Сьогодні ми нас відпрavimo з постом до Сострислави."

Так сказав заступник Провідника і Його слово не розійшлося з ділом. Сергій Бувалий, по завлячи Йому я мав міцне становище, тогож дня лістав гроші на прожиття в готель й у вочері з потроєном ідди ходив зо мною по Состриславі.

Він сказав: "Задумане я здійснав", і з цього приводу ми випади в комфортабельному ресторані пляску сливовиці.

Вундербар. Я ним захоплювся. Соли я ним захоплювся, то страшно переживав, до мого найкращого приятеля Провідника улажхетнало спуклим чом, а мене ні. І коли я глибоко переживав, ти спокійний, як лавицьогрещький аскот, нетерпеливо чекав на розанток і кульмінаційну точку ченомешадної чабули. тебе не цікавить вирізьблений якорями світлотнями обрче мого найкращого приятеля, а лиш драбина Його головоломної кар'єра. Але слухай...

На другий день мій найкращий помятал, до приїхав в мойому товаристві до Сострислави, купив собі. - він був багатий і сів гроші як полову - елегантного скрйного плаща. Та Його вишюму бачив і напевно сказав так, а не інакше: Вундербар. У таких плащах навіть не гуляла комісаря. У цьому плащі він має вигляд пламйного журналіста: На грамітському фундаменті Його могучих плечей - голова з спуклим чолом, як у Сократа... Це улажхетненни Його зовнішнього вигляду помножило квітени Його ідди. Він витягнув золоту механічну ручку, куплену в Состриславі, - він був багатий і синав гроші як полову. - і сів за стіл. Коли сів за стіл, то написав: "Політичний центр" написав він, до хоче координувати визвольним рухом і репрезентувати Його в зовнішньому світі - витвір тоталітарних прагнень галицьких збанкретованих кашкив. Усе про це ми перекрощавемо і починаємо з початку. Моя партія, до складається в нові скієнь-української емігранції"...

Тут він насунився. Соли він насунився, то, натурально, витягнув своє спукле чоло, і воно, як бронза, заблещало. Ні, сказав він, це рано!, - і почав пасати до одну програму. Першу для себе, другу для політичного центру...

Тоді Німеччина конала. Совети сунули в спустошеному Європу. Набати втікачами поїзди коталися на Захід... Коли Німеччина зпала, мій найкращий приятель з двох можливостей - батьківщина і чужина - вибрав натурально, другу. Він якийсь час згубився на порорванних магістралях, потім несподівано блискув у Стайабруці.

Його правітали члени підпільної організації і представники політичного центру. Коли Його вітали, він випавив кілька ортодоксальних промов для відновлення в їх пам'яті своєї льоєльної особи, бо в нього по м було однадумців, отас. - не було грабуна. Йому захоплюно класкала, Бог о образи до презадії кількох товариств і поселила в хорізонталі національного комітету. Його відносала кризь і всуда, у нього навіть екс-пастіа гроші...

Ціа там, у нього справді був мозок з золотими закрутками, - він по-

таконьку читав своє поруче програму білий чи мови виголошеною проти нас як політичного центру. І поодинокі люди, що від одного берега відплавали, а до другого не доплили, слухали його уважно, але підтримати бойові кроки, бо він, немов сокирою, порубав усе, що-іхньому значно, по-нашому збачалося сміливо. Він не міг опертися на цих людях. Тим часом з мішка вилізало сало, і він одного славного дня наживав до Шорнбурггу.

Ах, Шорнбургг. Яке чудове місто. Чудове, бо в цьому місті доля нас звела до купи.

Мій найкращий приятель сказав: "Якщо мені когось бракувало", сказав він, "то це тебе, мій політичний друже. Ти гонимий, що втримався на поверхні світу"...

"Якщо я втримався", сказав я, "то завдячує непоборному прагненню зустрітися з тобою".

"Ти гонимий і тому ця ніч було коротка."

Так він він сказав. Так сказав є не інакше, бо він був на сьомому небі. Я, натурально, вийде, бо з ним воскресли мої надії й перспективи. В моєму серці розцвіли троянди і легкі вітрець цілував їх в рожеві пелюстки... Але до біса з поезією. Ти хочеш чабули...

Ми говорили цілу ніч... Електрична лампа в колі порцелянового абажурку миготіла від втоми. В кімнаті гойдалися стовпи цигаркового диму від втоми. І надойшливі мухи поснували від втоми, але ми були невтоми, бо: мій найкращий приятель Сергій Бурвалій, інженер Макогін, директор Вуйко і твій покійний слуга, що оце тобі оповідає.

Несподівано зблідли зорі і брызнув ранок. Коли зблідли зорі і брызнув ранок, у нас була готова партія. Властителем і пророком її став мій найкращий приятель. Мене послали на організаційного воза, інженерові макогініві дали пропагандистського воза, а директорові Вуйкові доручили змурувати базу / він мав в Юр'єві чабрику і натурально, приїхав на еміграцію з повними кошелюками / Ми мали одного серйозного противника, - того що до нього в його найкращого друга накіпіло стільки ідді. Інші: ртуть-трава. З цими банкретами ми тимчасово могли кокетувати, щоб використати їх в нашої боротьбі проти основного супротивника.

Мій найкращий приятель сказав: "Ми ростемо", сказав він, "тільки на його трупі. Наша свята мова виправдає всі засоби." Так він сказав і мав рацію, бо після безсонної ночі його чоло стало опукливе. Ми йому повірили: він був властитель і пророк нашої партії... Тому ми йому повірили і записали те, що він сказав. А що ми записали, ти зараз довідаєшся...

Ми записали в комунікаті, що ідеалізм збанкрутував, ставши в розриві з ідеями батьківщини. Ти мусиш погодитися з тим односторонньо. Наші, матеріалістичні ідеї, бо їх мій найкращий приятель власноручно записав золотими буквами в програмі - це ідеї батьківщини, натурально, сказав ти, що це так, а не інакше. Ними ми горимо, бо ми поїно з батьківщиною, і ними ми виборемо ув'язнені більшовицькими гаслами жовтої революції. Це наші гасла, скажемо ми, бо ми матеріалісти чистої води і покликани їх здійснити. І ось що ми записали в комунікаті... Але це не все, мій політичний друже. Ми написали ніщо, що існуючий вже політичний центр, створений галицької терористичної організації, що хоче захопити владу і змурувати диктатуру. А ми - проти диктатури... Хай живе демократія. В боротьбі з нашим противником це буде делькобійна гармать, ти поб'ється тобі? натурально, сказав ти, бо ми не садижа. І, нарешті ми записали, що партизани є фікцією хворобливої противникової уяви, а ті люди що товчуться в вісі, це більшовицькі післанці, або діти стихії - і мають з центром спільного стільки, скільки, скажемо, лампочка з пляшетом Венерою. Тоді ми записали і дружньо сміялися, аж на очах злилися сльози. Пожарбай живе, мій політичний друже, мізками і відразу догадаєся, які ми мали стратегічні плани. Наші тоді мусіли викликати міз нас пановими молодиками гостру реакцію, а нам цього лише треба. Хтось з них пось накіп'є і ми це легко помілимо до підпільної організації і вимагатимемо в пресі воєнно з нею боротися. Завсуча тактика, скаже ти. Ні. Вухарбай. Чому? Бо вона розцвіла в закрутах мозку його найкращого приятеля. Отже ми вирішили приліпати все до підпільної організації і рекламувати демократизм, миролікство і поступовість нашої партії. І властителя і пророка, щоб непомітно вскопачити в довірливу ярбу і сховати її за віжки. На цьому ми в комунікаті поставали крапку. Ну, що ти скаже? Та ти в глибокий зміст не входив, бо плаваєш на поверхні.

Та прагнув Чабули... Чабули.

Ми поставили крапку і розійшлися. Коли ми розійшлися, інженер Макгогін пустив в рух через мої руки комунікат і програму, що чекала на світ, як народжена дитина. Разом з цим за гроші директора Вуйка, організував в Гуд-дорті часопис "Робітничо-селянська Правда" та видавництво "Спартак" і, ставши на першому редактором, а другому директором, закрутив на весь погін ротацийну машину.

Не засто, мій партійний друже, роздяти на світліше місце Чабули. Та весь час ходив в смігачіях джунглях з широко розкритими очима. Але нагадати не заводять... У кожному числі "Робітничо-селянської Правди" ми висловлювали наші погляди і окремим своїм найкращого приятеля, як найважливішого журналіста, політичного діяча, пророка і мисника народу. Що то був за чум? Ех, бо тано. Аа луна котилася по Базарі. Видавництво "Спартак" видає пошу книжку Сергія Бузалого "Світ на виворіть". Ти бачив її. На окладниці пасуть золоті хвилі. А під окладничкою портрет... Шляхотні опукле чоло. Гострі орлині очі, що багато кажуть, а скільки це обіцяють сказати. Ріучі уста, спрагоні боротьби і перемоги. Висуноно на пород підборіддя кричать на весь голос про титанічну силу і відвагу цієї Часом нальній льдини. Під портретом - закарбовані вогнонами літерами листки і в кожній літері горять смолоскипа нашої ідеологічної доктрина. Вундербар. Я надивачийно захоплений. А коли я захоплений, - моні забиває дух і я відстаю від спраги. Дай м ні політичний друже, води. Дякую... Але я обіщав нитку Чабули... Прокляття. На чому я спинався? Ах, так. Я говорив про рекламу... У кожному числі "Робітничо-селянської Правди" на чільному місці ми розпалювали драстичні питання і кололи підпільну організацію й політичний цент в саме серце. Ми кололи їх і вихвалая свої ідеї та їх творця - мого найкращого приятеля. Хай живе Сергій Бузалий. Слава Сергієві Бузалому...

За кілька днів, як ми передбачали, наші політичні супротивники заметушались. Піднявся крик і гасла: Жовтнева революція? Жовтєві гасла. Крикнули вони. - "Та пропадять на пропадом з ними. Це жовтєву революцію з гаслами привезли нам москалі і пробили до нас залізними колами. Нехай вона вам боком вилізе."

А інші підхопили:
"Матеріалізм? Бородаті Маркс, що пустили людей на людей з зубами? Що заселили Україну покретками і бабоструками. Що викопали могили, за якими н о видно світу. Висмото. Матеріалізм, ви привезоти в Україну чороз наші трупи, але цього не дізвота, бо вас, собачників, не багато... А ті, що на них це не висохла партійськова кров, зарепетували:

"Ми не наддніпрянці. Ми не галичани. Ми - українці. Не забете між на клана. Ми боремосі пліч-о-пліч. Не дозволимо сторижата святу кров наших лицарів".

Содома і Гомора... Дохто з молодих і запальних, гострих і необпавованих, можа з підпільної організації, можа ні, вийшов з різколага, на Часну голову й на поклик збунтованого серця, почав на наші газети шарпати, почав їх з червоно лить рвати, топтати, похвалювачась нас поквалувати. Хтось вигукнув: "Що зробили комуніста. Що зробили прокомуніста. Що зробили тубаря"загірної комуна".

А населектризована юрба заревіла:
"Геть комуністів. Бойкот їхній брудній писанні."
Тимчасом голова рі з підпільної організації і політичного центру, сумно похитуючи головою говорала:

"Не горячітьса люди. Вони покидо не комуніста і прокомуніста і не тубадуря"загірної комуна". Вони матеріаліста. Вони огладили нас світоглядову війну. Виклик ми прийняв і хочемо змератися з вами чесно, тогочасно геть з терором. Хто їх тероризуєтатим, той наш ворог."

Але вони запізналися і перша їхня жертва була бача. Їхні ча не їхні томні тупа/це нас зовсім не цікавило. / випали в білий донь на редактора Макгогана.

"терор." закричала ми в газеті. "Насильство" - ішла підпільної організації на демократичну прасу. Політичні кружа тероризувала редактора Макгогана."

На мітінгу в приміщенні "Робітничо-селянської Правди" наші читачі й однодумці нас підтримали і тому вигукували так, а не інакше:
"Тоталітарним насильником - гасла".

У "Соціалістичному Шляху" і в "Н'ятянци" з наш захлот затріскотіла музична заголовка:
"Вандетів і піратів з ук шівської Часомської організації до суду. Крик, тупіт, шум, блякит, як на побережні."

ОГЛЯД СВІТОВИХ ПОДІЙ ЗА ОСТАННІЙ МІСЯЦЬ.

В Схизма. Новий уклад сил.

По оголошенні комунікату Комінформу з 27.6 стало відомий, що в комуністичній доктрині повстала схизма, що Росія є в конфлікті з балканськими народами. Оба ці моменти мають делько-сягле значіння і творять цікавита нове стратегічне положення. Будеб великою похибкою уважати балканські народи русофільськими. Знані є звесини України Княжої і Козачої лаби з балканськими народами. Україна була союзником в боротьбі проти східних кочовиків, монголів а також волохів і германів. Росія завладівши Чорним Морем простягає руку на доступ до Середземного моря. Мали народи загрожені зі всіх сторін, важали Росію своєю при-родньою союзницею, опираючись на славянському братерстві. Росія однак ніколи не провадила панславянської політики тільки великоросійську. На Балканах Росія мала свої інтереси і ніколи не руководилася добром славянських народів.

Все в час I і II балканських воєн народи Балкану пізнають гру Росії. Підчас I-ї світової війни Балгарія стє є збройно проти Росії. Підчас II-ї світової війни народи Балкану знай-шлися в дуже прикрому положенні. Росія використала це положен-ня і отримала Балкани в свою полосу впливів. Це сталося на підставі угоди в Ялті поміж альянтами, але без згоди народів Балкану. Три роки намагалася Росія закріпити на Балканах при помочи партизанського руху Тіта і Маркоса при помочи терору комуністичної партії - без успіху.

Коли Тіто не вивязався зі свогою завдання, його відкликано перед суд Комінформу. Але Тіто прачуваючи свою судьбу не явився. Так він став "розкольниким", а його партію виклято за схизму. Націоналістична схизма повстала перший раз на Україні в почат-ках комуністичної практики, триває до тепер, а також поширилася на інші народи: Любов до власної батьківщини була більша як до Росії. Після комуністичного талмуду кожний революціонер має бути передовсім російським патріотом, бо Росія є одинакою кра-їною правдивого соціалізму. Сербі або босьняки мали рівначасно ствати російськими патріотами. Однак високе почуття патріотизму, свободолубимість, посвята це прикмети характеру балканських на-родів освячені традицією і кравію змагання за національну не-залежність. Помимо натиску, комунізм нігде не загнізлився а ко-муністам не вдалося вивязати пролетарської революції. Національ-на солідарність була сильніша, як омена класової боротьби, також невдалася спроба розбити селян знаною штукаю з комнезамами і націоналізацією землі. Селяни в цілій центральній і полудне-вій Європі ставилися проти колективізації.

Схизма відбилася відгомном в цілій полості советських впливів. Перші піднялися селяни. Рух був загрозовий так, що комуністичні уряди мустили дати запевнення, що примусової колек-тивізації не буде. Політичні наслідки схизми вже по пару днів принесли побіду аграрній партії і програш комуністичної фінлян-дії. З часописної дискусії видно розкол між комуністами і знач-не послаблення Комінформу.

Афера з Тітом то не тільки догматичні розходження. Це пе-редовсім міжнародній конфлікт. Росія обвинувачує за памічю Ко-мінформу уряд суверанної держави Югославії в ворожих діях проти Росії взиває наряд скинути цей уряд. Але народи Югославії хоча в сталих спорах шиз собою, ставть зедненні не особю Тіта, тіль-ки в обличчі нової загрози зі сторони Росії. Чор хоче Росія? - Вона хоче через Балкани сухопутнього шляху до середземноморських пристаней в Альбанії /Дураццо, Вальона/. Шлях до цих пристаней іде через Югославію, яка на це не хоче згодитися, бо це буде б ртвиозначне зі стратю незалежності.

ПАМ'ЯТАЙ:

- Залізною дисципліною супроти Ідеї та Проводу та обов'язок праці є Твоєє чеснотам.
- Покрай волю владарності та творчості, носіє всіляк воли-тє і в Правлі України, її історичну місію закріплює владно в життя
- Пам'ятай, що найбільшим злочином є прокляти Нації.
- Знай, що найкращим ознакою українця є мужний характер і воїнська честь, а охоронок України - меч.
- До перемир'я треба витривалості й постійного зусилля в діянні і боротьбі.
- Жий ризком, небезпеками, постійним змагом, а погордою вели-кою вигодою й спокійним життям чілістра.
- Будь скромний і шляхотний, але не знай, що значать сла-бість і покоря.
- Будь товаришківський. Зав'язуй побратимство Духа, ідеї і зб-рої в антті, праці і боротьбі.
- Зв'язуй тісно своє життя з життям нації. Віддай Україні своє праце, майно, кров.
- Шануй жінок, що мають стати Тобі товаришками духа, ідеї і ну в житті та гідними матер'ями, але нехтуй розгнущаними.
- Будь точний. Вважай за втрачену частину життя кожен мо-мент, що минув без діла.

/із 44 Правил життя укр. нації/

... "Шлях звільнення кожної нації густо кроплять кровю... Кров пролита для цієї величної мети, не зсикає. Тепла і в сє теплам буде, в душі Нації і, воно відо-граватиме роль непокобного, тривожного чармента, що нагадує про не-скінчені і кляче продовжувати почыте".

/із Заповіту С.Петляра/

... "Начальна мета цілої діяльності і ботьби ОУН у сучасному періо-ді - це відновлення самостійної соборної Української Держава. Цій меті підпорядковуємо все.

Наша революційна концепція - це революційна боротьба України про-ти московсько-більшовицького поневолення й імперіалізму шляхом ук-раїнської національної революції в спільному фронті антабильно-вицької Визвольної революції Народів".

/із Постанов І Конгр. ЗЧ. ОУН/

... "Свободу, різність візьмуть тільки сильні народи. І тільки ті, що не бояться боротьба, по своє свободу скроплять кров'ю ворогів своїх!"

... "Боротьба за державу - це боротьба за життя".
... "Ми хочемо не тільки існувати як живі істоти. Ми хочемо жити як члени вільної нації".

/Микола Міхновський/

... "Ми, як дітчо народно покоління, сповняємо свій почасний обов'язок, незалежно від того, чи нам дадуть за це терновий, чи лавровий вінок. Ми віримо в сьму і воскресіння України і знаємо, що своїми діями наблизаємо день національного і соціального визволення. Ко-ли б ми і зпали, то на нашій крові і ділах зродяться чергові борці, що почато діло попроведать далі, так, як і ми продовжуємо труд і пра-цю наших батьків. А в тім, ми знаємо і віримо, що день нашої перемо-ги все не далеко".

/з Декларції Коов. ОУН, - травень 45р/

-*-

Історичні події у зоросні

- 3.9.1903 - Смерть гетьмана І.Мазепи в Бендерах
- 9.1945 - польсько-більшовицьке військо переводать масовим кривавим терором вислоєння українських земель за лі-нією Керзона.

-*-